

МОЛИТВЕНЕ ПЕСМЕ

МОЛИТВА

Свесилни и страшни, дивни, милостиви,
Боже свевидећи, Боже свезнајући,
Свети над светима, крепки и бесмртни,
Услиши нас мале, осветли истином,
И милост покажи роду Немањином.

Спомени се службе светитеља Саве,
Спомени се жртве Косовског Лазара,
И сети се мука, страдања и јада
Потомака њини', и стари' и нови',
Па им грехе прости и кућу обнови.

Како ћемо рећи пред безбожним сојем
Да си свемогући, ако просит' немо'ш?
Да си милостиви, ако протит' нећеш?
Но похитај, спаси, од тиранских уза
Народ твој окупан у мору од суза.

БОЖИЋНЕ ПЕСМЕ

1.

Горди цар Рима заповед пише
Сваки поданик да се упише,
Број да се знаде, а свет да чује
Коликим царством Август царује.
Ал место Рима, града вучијег,
Цар се сред стада роди овчијег
У Витлејему, месту маленом,
И у пећини, стану тескобном.
Новоме Цару Исус је име,
Небесне војске стоје за њиме.
Царство је јего много силније
Од царства римског, и још бројније.
Колко је песка у сињем мору,
Колко ли звезда ноћу пред зору,
Толко анђела има, и више,

Број њихов ко би сав да испише!
Ал' сем анђела Он хоће људе
Те да му царство још веће буде.
Он живот вечни својима даје,
Царство Христово за смрт не знаје.
То царство расте на начин чудан
Из ноћи у ноћ, из дана у дан.

2.

Небесни град се отвара широм
Да благослови сву земљу миром.
Анђелска војска са неба креће.
За својим Царем на земљу слеће,
На земљу слеће, и радост јавља,
Песмом и сјајем Бога прославља.
— Пећина тесна, чудна обитељ,
На слами лежи Господ Спаситељ.
Рајски се сија пећина мала,
Због рајског Цара, Рај је постала.

3.

Пастири мили, устајте хитно,
Оставте стадо, крупно и ситно:
Дошо је Пастир над пастирима,
Дарове доно људима свима,
Дарове дивне: живот и радост,
Сретниче, срећни, прво ваш је Гост.
Пећина мрачна, стаја овчија,
Сва се ка сунце од Њега сија.
Постеља Њему — јасле и слама,
Гле, анђел прво јавља га вама.
Он избра просте по вечном суду,
Да му весници најпрви буду:
Просте пастире — светог Рођења,
Рибаре — славе и Васкрсења.

4.

Звезда се јави, цареве води,
Нов Цар се роди, Христос се роди!
Од нове звезде Исток се жари,
За новом звездом путују цари.
Ноћу путују а дању ћуте,
Прелазе лако далеке путе.
Њих води звезда, звезду анђели,

Док су пећини светој приспели.
Ту звезда стаде, к земљи се склони,
И Творцу своме смерно поклони.
По њој мудраци, пуни трепета,
Познаше славу Цара детета,
Клекнув, пролише сузе радости:
— Добро си дошо, Царе светлости,
Славо вечита, Сунце истине,
Добро си дошо, Божији Сине!
Исток те чека, Запад те сања,
Земља је Твоја, сва ти се клања.
До сад цареви — ево нас сва три,
Сад слуге Твоје — Цар си само ти.

5.

Младенци драги од Витлејема,
Живота вама на земљи нема,
Још мало грлте нане и тате
Док Ирод спреми своје целате:
Чупаве руке да вас удаве,
Ил ножем да вам одсеку главе.
О мила децо, о невинашци,
За Христа први жртвени јањци!
Вапај ће мајки ваздух парати,
Рахила за вам горко плакати.
Ал време јури и лета лете,
Не жалте децо што умирате,
Од зла живота — добра смрт боља,
Од срамна пира — боља невоља.
Имена ваша Исус ће знати,
За кратки живот — вечни вам дати.
Вашим ће путем морати и Он,
Да крвљу својом опере Сион,
Ал неће никад, славан у слави,
Вршњаке своје да заборави.

6.

Ирод стрепи, круна му се мрачи,
Бисерје се у песак претвара,
Нова круна из Витлејема зрачи,
Звезда јавља једног новог Цара.
Књигочтеци, читајте ми књиге,
Ирод виче, разбите ми бриге!
Град Давидов колевка ће бити
Новог Цара, чеканог Месије;

Што Бог рече мора с' испунити,
Пророк Михеј тако пророкује.
Бесан Ирод, смртном злбом дише.
Књигочтеци књиге затворише.
Поноћ мека ка црна кадифа,
Дромедари по камену тапћу,
Једна звезда стазу им открива,
Док звездари о Месији шапћу.
Ирод будан, Ад му памет мути,
Јерусалим нови злочин слути.

7.

Света ноћи, о како си лепа!
Земља слуша анђелско појање,
Пастири же околo вертепа
Мудрацима иду у сретање.
Све небесним тамјаном мирише,
Жив ће бити ко тај тамјан дише.
Анђели певају,
Пастири свирају,
Мудраци јављају:
— Бог се с неба спустио,
У пећини родио,
Људима се смиловао,
Да претвори створено,
Да очисти прљаво,
Да излечи болесно
— Бог се јави телесно.
Алилуј, Алилуј,
Господи помилуј.

8.

Слава Богу на висини,
Мир на земљи у низини,
Добра воља међ људима,
Спаситељ се роди свима.
Анђели певају,
Пастири свирају,
Мудраци јављају:
— Што је било, зло је било,
Зло никоме није мило
Од Адама до данас.
Бог се јави све због нас:
Да објави очинство,
Да утврди братимство,

Да дарује опроштај
И отвори свима Рај.
Алилуј, алилуј,
Господи помилуј!

9.

Ноћ прекрасна и ноћ тија,
Над пећином звезда сија,
У пећини мати спи,
Над Исусом анђел бди.
Анђели певају,
Пастири свирају,
Мудраци јављају:
Што народи чекаше,
Што пророци рекоше,
Ево, сад се у свет јави,
У свет јави и објави:
Родио се Христос Спас
За спасење свију нас.
Алилуј, алилуј,
Господи помилуј!

10.

ХРИСТОС СЕ РОДИ
Цар царева сниде
И прерушен приде.
Девојачко крило
Њега је родило.
Као прави Месија
Из Марије засија.
Ка човек се јави
Као Бог прослави.
Сам на мегдан ступи,
Од смрти искупи
Потомке адамске
Од власти сатанске.
Зато пред њим клекнимо,
С анђелима кликнимо:
Свјат си Боже праведни,
Свјат си христе рођени!
Ваистину се роди!

11.

Христос се роди

Да све к добру води.
Од злобе ка љубави,
Од пропасти ка слави,
Од жалости к радости,
Од омразе к милости,
Од срамоте к поштењу,
ош од греха к проштењу,
И од мрака ка сјају
И од земље ка Рају,
Ка животу вечноме,
Колу анђелскоме.
Ваистину се роди!

12.

Божих, Божић бата
Пун небеског злата,
Пун небесне благости
И Божије, милости,
Пун чобанске простоте
И анђелске чистоте,
Девојачког баја
И рајскога сјаја.
Божих, Божић светли дан
Сав је Христом обасјан.
Ваистину се роди!

МОЛИТВА МОНАХА

Кад ме мука снађе
И тама ме склопи
Учио ме старац:
Тада Христу вопи:
— Помоћ ми је прешна
Господе Исусе
Помилуј ме грешна!

Кад ме болест тешка
У постељу свали
Учио ме старац:
Богу се пожали:
— Помоћ ми је прешна
Господе Исусе
Помилуј ме грешна!

Кад ме моји ближњи

Стану оговарат'
Учио ме старац
С Богом разговарат':
— Помоћ ми је прешна
Господе Исусе
Помилуј ме грешна!

Кад срце охладни
И молитва с њиме,
Учио ме старац
Звати једно име:
— Помоћ ми је прешна
Господе Исусе
Помилуј ме грешна!

Када плотске жеље
И нечисте страсти
Предаду ми душу
Сатанаској области,
Учио ме старац
Христу да се молим:
— Спаси ме од пакла
Помоћ ми је прешна
Господе Исусе
Помилуј ме грешна!

И у свако време
До самртног часа
Учио ме старац
Призивати Спаса:
— Помоћ ми је прешна
Господе Исусе
Помилуј ме грешна!

НАПРЕД ХРИШЋАНИ

Небесне војске с нама војују
С нама војују за веру праву,
За веру праву, за Божју славу.
Напред Хришћани Бог је са вама,
Божија војска страха не знаје
Победе њене ка' звезде сјаје.

Оружје тупо безверни носе:
Лаж и неправду — тим се поносе
— Оружје старо, већ зарђало!

Напред Хришћани, Бог је са вама,
Напред са крстом оружјем новим,
Крст — пораз страшни војскам' ђавољим.

Блажени који за Христом ходе
Те се не боје огња ни воде
Огањ и воду ти лако газе.
Напред Хришћани, Бог је са вама,
Напред до врата Раја слаткога,
Напред до славе Бога вечнога.

СВЈАТ СВЈАТ СВЈАТ

Небеса Божја светињом дишу
Светињом дишу, светињу славе.
Анђелске војске у кругу стоје
Пред својим Творцем, лицем у лице,
И поје славу Свете Тројице:
Свјат Свјат Свјат јеси Боже наш,
Свјат Свјат Свјат јеси оче наш.

И земља слави светога Творца,
Праведни људи и чесне жене,
Војин и тежак славе Светога,
И ђак и чобан, миле девице,
Сви поје славу Свете Тројице:
Свјат Свјат Свјат јеси Боже наш,
Свјат Свјат Свјат јеси Оче наш.

Песма светињи — анђел'ма живот,
Песма светињи — људима одмор,
Људима одмор, светлост и радост;
Неба и земље да ће нестати
Песма светињи неће престати:
Свјат Свјат Свјат јеси Боже наш,
Свјат Свјат Свјат јеси Оче наш.

СВУДА ТЕБЕ НАХОДИМ

Куда год ходим, Тебе находим,
Куда год гледам, ја Тебе сретам.
Звезде су Твоје, ти их сотвори,
Свака о Теби тајно румори,
Руморе звезде сјајем у ноћи
О Твојој слави и Твојој моћи.

Исусе мој, све добро моје,
Небесне звезде песму Ти поје,
Нека Ти поје и срце моје.

Огњи и буре, ветри и кише,
Све на свој начин о Теби пише,
Ја њино писмо читам са страхом,
Читам са страхом и са уздахом.
На сваком писму Твоји су прсти,
Царски печати, злаћени крсти.
Исусе мој, све добро моје,
Свако створење песму Ти поје,
Нека Ти поје и срце моје.

Још читам судбу сваког човека
Све од почетка до краја века,
Судбе свих људи, судбе народа,
Што све отиче ка' бујна вода.
Нејасно читам, читам и сричем,
Ал' јасно срцем ка Теби кличем:
Исусе мој, све добро моје,
Народи Твоји песму Ти поје
Нека Ти поје и срце моје.

ДАН ЗА ДАНОМ

Дан за даном, ноћ за ноћи
Све ће брзо доћи, проћи.
Преци наши пре нас бише
Па свет овај оставише,
И ми ћемо сви за њима,
Писано је тако свима.
Божји свет је и имање
Бог час сеје а час жање.

Време судбом одређено
Прошло време пожњевено
А садашње чека жетву
И будућем сеје сетву.
Тако било од вајкада,
Било, биће, и јест сада.
Христос спасе свет од клетве,
За награду чека жетве.

Отац пита Сина свога,
То Бог пита Сина Бога:

Кога ћемо све спасити,
Кога у рај уселити?
А Син Оцу одговара:
Сваког ко с' о души стара,
Који Светим Духом дише
И за рајем ко уздише.

У ТЕСКОБИ СВЕТА

Тесно ми је души у овоме свету,
Тесно у обиљу, тесно и у беди.
Све што има краја тескоба је души,
Васиона цела тесни је и гуши.
О бескрајни Боже, Царе без граница
Избави ми душу из тесних тамница!

Тесно ми је души куда год се кренем:
Тесно с друговима због хитног растанка,
На весељу тесно, у осами тесно,
Тесно и у срећи жељеног састанка.
Само кад сам с Тобом, тад ми тесно није.
Тајна мога мира у Теби се крије.

Где год мира тражим у овоме свету,
Свуд находим немир и тескобу души.
Свака моја срећа без Тебе је ташта,
Свака моја љубав без Тебе је машта.
Пружи Твоју руку да се не изгубим,
Спасен Тобом, — Тебе вечитог да љубим.

***МАЛИ КАНОН* Богојављењу**

Песма 1.

Радуј се земљо, Бог те походи,
Блистајте воде, Бог вас прекрсти.
Шумите горе, цветајте поља,
Ветри летите, гласе носите,
Птице певајте, лави ричите,
Све Божје твари Бога сретните.

Људи клекните, целујте стопе,
Стопе целујте светога Цара.
Грехе признајте, сузе пролите,
Хитро скочите, песму хорите,

Песму хорите, Цара славите.

Анђели Цара светога прате,
Голуби бели над њим се вију.
Гласови с неба пут му равњају.
Ваздух мирише, здравље проноси,
Долине с' дижу, горе снизују,
Живи и мртви нека ликују.

Песма 2.

Одбаци Јово пустињу суру,
Гледај у Њега што руже сеје
По чијој речи звезде се крећу
И земља плоди жито и вино.
Гле конач дође и твога поста
— Целуј Рођака, великог Госта.

Гледај и слушај, сведок да будеш
Невиђенога, нечувенога,
Доста си плако, дуго си чеко,
Ка комад воска данас омекшај,
Гле Огањ вечни пред тобом пламти
Сведок ћеш бити; што видиш памти.

Марије света, Дево пречиста,
Велику тајну што Гаврил јави
У зору теби покрај преслице
Тридесет лета ти једна знаде
Гле, сад је свима јавно виђење
Спасење свету — Богојављење.

Песма 3.

Тројица троје а једна песма.
Тројица света јави се данас.
Отац запева а Син прихвати
И Дух силином песму усиле.
Певајте људи, ево спасења,
Дуго чеканог — Богојављења.

Време је зрело тајну да прими
Тројицу свету, једно Божанство,
Љубав је права љубав у троје:
Отац и Чедо и Дух јединства,
Истина вечна што се не мења,
Ево вам људи — Богојављења.

Марије чедна, Дево избрана,
Не скривај више што дуго скрива
Што ником ниси поверит смела;
Сад небо јавља, па јави и ти,
Благословена између жена
Објави тајну — Богојављења.

Песма 4.

Адам у рају бог Раја беше
Преслуша Бога, послуша жену,
Па гледну себе грехом смањена
И виде црва међу црвима,
Ужаснут јекну: сад све изгуби',
Губава мене, ко да пољуби!

Ево лакома, што види — воли,
Затисну уши за савет Божји,
Послуша змију шарену лажу;
Кад згреши виде себе грдобну
Па јекну болно: сад све изгуби',
Губаву мене, ко да пољуби!

Тројица Света савет учини
И Син се јави послушан Оцу,
Из вражјих жвала плен да избави.
У твоје телу, Маро премила,
На конак паде Господ спасења,
У плоти чудо — Богојављења.

Песма 5.

На мегдан Господ ка јунак сиђе,
Паклене ланце с људи да скине,
Олтаре лажне у пепео сручи
И род Адамов у Рај поврати:
Ево Адаме твог обновљења
И роду твоје — Богојављења.

Болнице света, ево Лекара,
Господа здравља што здравље даје.
Приђите болни, открили ране,
Устајте мртви, живот вас виче,
Живот бесмртни што се не мења
Славите славу — Богојављења.

Адаме лепи, о Ево красна,
Гле, губе више на вама није,
Клицајте сада Марином Сину
Једином што и губаве љуби,
Утројте песму благодарења,
Славите чудо — Богојављења.

Песма 6.

С престола сиђте, цареви земни,
Круне скините, пред Њим падните,
Цар је царева, Владар владара,
Његовом вољом ви сте што јесте.
Без сваке сумње и одоцнења
Ширите радост — Богојављења.

Устанте мали и сви незнатни,
Папире ваше Он златом плаћа,
За сузе ваше бисере даје,
У залог за вас свој живот стави;
Драгуље креше из грубог стења
Славите блесак — Богојављења.

Красота Тројства и моћ Јединства
Вечна је песма небесних сила.
Једнога од Три ти роди Маро,
Од крви твоје сатка му тело,
Христа, сведока Божијег бдења,
Славу и јаву — Богојављења.

Песма 7.

Отац о Сину сведочи јасно:
Син ми је ово по мојој вољи
Другога немам а многе желим,
Кроз Сина мога посинке многе.
О, дивног Божјег благоволења
О, светлог овог — Богојављења.

Јастреб грабљиви символ је Рима
А бели голуб символ Хришћанства.
Што Отац жели то Дух свршава,
Ка бело сребро над Сином лебди
Јован, свештеник првог крштења,
Страшни је гласник — Богојављења.

Тројица Света закон објави

Крштење водом и Духом Светим
Да скида губу с адамског рода
Девице златна, невесто Духа,
Ризницо многих Божјих знамења,
Величај славу — Богојављења.

Песма 8.

Нека замукну мудраци светски
Што плету мудрост ка паук мрежу,
Нек се радују народи Божји
Што мудрост праву примају с неба.
Журте народи на поклоњење,
Славите сложно — Богојављење.

Стотине струна једна музика,
Стотине грла а једна песма,
Праобраз свега Свето је Тројство
Један у Трима а Три у Једном,
Где тајне слатке свију створења
И свете драме — Богојављења.

Син твој се Дево прво крстио
С мачем чистоте у бој кренуо,
Примеру томе људи да следе,
Нечисте силе чистотом бију
И ломе лако сва искушења,
Наука то је — Богојављења.

Песма 9.

Нека се звезде не хвале сјајем,
Земља ће с Христом сјајнија бити
Беља од сунца, звезда и луне,
Човекољубац најволи људе:
Звезде му служе, сунце га слуша,
Свака се жива весели душа.

Пророк прорече: Бог ће нам доћи,
Јунак за битку, лекар за муку,
Ево нам дође Христос с небеса
Од Деве рођен а Духом вођен.
Звезде му служе, сунце га слуша,
Свака се жива весели душа.

Слава и хвала Богу љубави
Што нас од злобе старе избави.

Тројичном Богу до сад скривеном,
На Јордан реци сада јављеном.
Небо и земља од усхићења
Певају славу — Богојављења.

УМНОЖИ РАДОСТ МОЈУ И ТВОЈУ

Ја Тебе требам, Исусе мили,
Лутам и падам, а некуд спешим,
Путник у мраку, у земљи туђој,
Пут ми осветли, да не погрешим.

Ја Тебе требам, Исусе мили,
Ка' жедан јелен воде с планине.
На путу — баре, мутне болесне,
Жедним за твојом водом с висине.

Ја Тебе требам, Исусе мили,
Светлост, и снагу, и радост требам:
Све је у Теби, за све те моли
Слуга Твој мален и непотребан.

Радост је оном ко даре прима
Радост још већа ко даре даје.
Умножи радост моју и Твоју,
Радост, о Христе, што не престаје.

ИСПРЕД РАЈА АНГЕЛ СТОЈИ

Испред раја ангел стоји
И човечје душе броји
Што се с телом раставише
И са земље узлетише.
Пита ангел: О, Адонај,
Кога ћемо пустит у рај?

Пусти оне, Христос вели,
Што су ка цвет неувели,
Што се мало намучише
И мој закон испунише,
Праведнике опробане
И грешнике покајане.

Све матере што рађаше,
Све синове што слушаше,

Све сироте мени верне,
Све краљеве благоверне,
Све њих пусти нека прођу
И пред лице моје дођу.

Све са крстом закићене
Мојом крвљу причешћене,
Све богате милостињом,
Све чувене благостињом.
Све њих пусти, то су моји,
Моји од кад свет постоји.

СКИНИ МИ БРИГЕ

Скини с мене бриге многе
Не могу их носити,
Никог нема да помогне,
Немам кога молити.

Бринем дању, бринем ноћу,
Брига бригу дозива,
Многи виде моје сузе,
Мало ко се одзива.

Ја не тужим Твоје људе
Ти си свима судија,
Свако носи своје бремене
Свак уздише ка' и ја.

Ти помози свима брижним
О, Исусе, Боже мој,
Па најпосле к мени дођи
Где, и ја сам слуга Твој.

Скини с мене тешке бриге
Знам да хоћеш и можеш,
Клањам ти се, молим ти се
Да и мени поможеш.

ШТА ЖЕЛИМО

Желимо гледат Божије лице
Пресветлу светлост Свете Тројице:
Оца и Сина и Светог Духа
Новог живота, новог ваздуха,

Жића без смрти и без страдања,
Радост без туге и без плакања.

Желимо слушат војске анђела
Даноноћ славећ свог Створитеља,
Песму што снагу и живот даје,
Што краја нема и не престаје.
Желимо слушат песму песама
Од Творца Творцу слатких псалама.

Желимо тамјан неба мирисат'
Небесни мирис у се удисат',
Мирис живота, мирис сладости,
Анђелски мирис вечне младости,
Вечне младости, вечне љубави
Што Богом живи и Бога слави.

ПРОГРЕС

О прогресу људи сањају и зборе
Па друмове праве боље него стари
И разводе воду и топлу и хладну,
И светлост и пару и атомску снагу,
И летећа кола — неслућена чуда
Ал на рачун знања — Одкуда и Куда.

Наши стари бише у вештини прости,
Ралицом ораше, и светлише лучем,
Путоваше пешке или на коњима,
Једоше из чанка, пише из бунара,
Ал знадоше јасно Одкуда и Куда,
Бојаше се Бога и Божијег суда.

На крилима вере летеше у небо
И столећа прошла прозираше духом,
И ценише јасно шта под небом бива:
Зашто овом 'вако а оном онако.
Паћеници телом ал духом богати
— Где потомци могу с њима се равнати?

Ретко коме судба два дарује царства
Пролазно и вечно, земно и небесно,
Кано Милутину и Јустинијану,
Но на избор ставља једно или друго:
Првима ће рећи: примили сте плате,
А другим: уђите у вечне палате.

ПРОМЕНЕ

На свадби весеље, и клика и шала,
Свак се труди бити шаљивџија већи.
И свачија душа на врху прстију
Ка' горећег вина пламен поврх воде.
А кад пир се сврши, свако у се повучен
— Сад сам само вода, говори утучен.

Тамбуре и бубњи, свирале и зурле
Час грлу су пратња, час грло их прати,
Ред се, ето, тако, креће и окреће
Јер свадба је свадба, царица весеља.
Брак је језгра тајне, свадба цвеће тајне,
О, кам' обе да су за на веки трајне!

Ал чуј пролом ноћи и кукњаву тужну,
Комшиница млада на рођају умре.
На свадби јој, не ли, сви играсмо лане?
А сад на опело спремајмо се људи.
Уставите свирке, утулите свеће,
Покорте се смени несреће и среће.

МАЛИ КАНОН Пресветој Богородици Јављеници

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
По плоду се свако дрво знаде,
Дрво добро ти си се јавила
Плод најбољи свету си родила,
О пресвета Мати Јављенице,
Што нам роди Бога и Човека
Слава Христу навек и довека.

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
Од весеља ти сакриваш лице
Веселе се и без тебе сноси
Ал у мраку муке и невоље
Ти се јављаш, Мати Јављенице,
Што нам роди Бога и Човека
Слава Христу навек и довека.

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
У црноме мраку од страдања,
Ти се јављаш мученом народу,

Твојом руком ране му милујеш,
Твојим лицем врело чело хладиш,
Благом речју храбриш удовице,
О, праведна Мати Јављенице.

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
На ваздуху, на води, на суху
Ти се јављаш поробљеном робљу
Што робује ником не казује
Гладног тела, душе изморене,
Ал ти си му блага помоћница,
Права Мати — Мати Јављеница.

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
Од језера светог Наума,
И од града светог Климента,
До чемерног града Београда,
Народ плаче над сломљеним крстом.
Но ти си му блага помоћница
Права Мати — Мати Јављеница.

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
Ти се јављаш света Јављенице
У времену страшнога кушања,
Бог премудри по свом тајном плану
Власт предаде својим душманима
Да под влашћу мрачног антихриста
Свет завапи за светлошћу Христа.

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
И на јави и лаким сновима
Ти се јављаш с Божјим анђелима,
Верне храбриш а неверне страшиш
Да сви знаду да Бог светом влада,
Да у мраку мрачног антихриста
Свет завапи за светлошћу Христа.

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
Тело гине а душа остаје
Безбожници то не могу знати,
Они знају што им очи кажу
Ка и свака живад бесловесна.
Народ Христов, Јављенице, страда
А све кличе: победиће правда!

Пресветаја, Богородице, спаси нас.
Народ страда ал се добру нада,

Ти му наду у победу крепиш.
Кад све прође и Суд Страшни дође
Син Твој биће праведни Судија.
Народ Христов, Јављенице, страда
А све кличе: победиће правда!

Пресветаја Богородице спаси нас.
Све ће бити како је писано,
Неправду ће сагорети правда,
Народ ће се Христов засијати,
Са небом ће земља запојати
Слатку песму теби, Јављенице,
И Твом Сину, наша, Заступнице.

ЉУБАВ ХРИСТОВА

Љубав Твоја, Спасе, најбоља је храна,
Најбоља је храна и најслађе пиће,
Најслађе је пиће, најјача одбрана,
Љубав твоја — ново небесно откриће.

Љубав твоја ваздух којим душа дише,
Којим душа дише и њиме се снажи,
Миомирни ваздух што нам струји свише
И сав јад живота милује и блажи.

Љубав твоја, Царе, одећа је красна,
Оденути њоме красни су и стројни.
Свака друга љубав варљива је басна,
О, љубави твоје, дај да смо достојни.

НЕ МОЖЕМО БЕЗ ТЕБЕ

Хтели би смо к Теби, о, премили Боже,
Ал без Тебе к Теби доћи се не може.
Путеви ка Теби нису тако ласни,
Висине су стрме, бездани опасни.
Анђеле нам пошљи, путовође лаке,
Нек путнике Твоје подрже нејаке,
Нек им одзив буде: Исус Назарјанин
А лозинка нек је: благи Самарјанин,
Још нек се прекрсте, те да их познамо
Да су од светлости, те да не сумњамо.
А ти се приближи, и к'о сунце грани
И руком на децу уморну помани.

Ближе, Христе, ближе, и још ближе нама,
Где, пред Тобом црна разгони се тама,
И нечиста сила свака ишчезава
Где год се заблиста твоја вечна слава.

ШТА ЧЕКАМО

Ми чекамо Христа а не боље време,
Време ће и сутра ка и данас бити,
Колевке ће певат а гробља ће плакат,
Музика ће свират, гробари се знојит,
Веселе и туга ткати шаренило
И сутра ће бити што је данас било.

Ми чекамо Христа а не боље време,
Рај са земље давно на небо је узет
И са неба спушта своје светле зраке,
Срца верним греје, пут им осветљује.
На земљи је борба за рај и за Христа
И данас и сутра, и до краја иста.

Ми чекамо Христа а не лепше дане,
Дани су час ведри, час тмурни и бурни,
Падају ка лишће, и ка лишће вену,
А плод златни у Рај анђели односе
У царство вечности, у Христово крило,
По плоду знаће се шта је негда било.

Ми чекамо Христа јачег од времена,
Лепотом лепшега од свих лепих дана.
Сладошћу слађега од свих сласти света.
И Он журно иде нама у сретање,
О, блаженог оног нашега састанка
У вечној радости, срећи без престанка.

ЉУБАВ ТВОЈА ХРИСТЕ

За љубав мене ти с неба сиђе
Да скинеш таму са душе моје,
Да овцу вратиш са крива пута
Небесној паши да је приведеш
Где љубав храни анђелско стадо.
А ја шта теби за све то дадо?
Ништа, баш ништа.
Ништа, баш ништа.

За љубав мене ти се потруди
Кроз оштар камен и густо трње,
И знојав беше, гладан и жедан
Да мене спасеш од зверских зуба,
Да ме убројиш у твоје стадо.
А ја шта теби за све то дадо?
Ништа, баш ништа,
Ништа, баш ништа.

За љубав мене тебе пљуваше,
Мукама љутим горко мучише,
Ноктима светло лице параше,
Руке везаше, косе чупаше,
Бичем шибаше тело ти младо.
А ја шта теби за све то дадо?
Ништа, баш ништа,
Ништа, баш ништа.

За мене венац ти трнов несе
И смрт на крсту страшну поднесе
И сву крв изли да ме окупаш,
Прљаву овцу, да ме убелиш.
Све муке за ме претрпе радо.
А ја шта теби за све то дадо?
Ништа, баш ништа,
Ништа, баш ништа.

КРАЈ ТВОЈИХ НОГУ

Крај твојих ногу желим да клечим,
Слатке ти речи са уста купим,
Ка огањ живи у срце слажем,
Да зимње срце опет оживи.
Од твојих речи срце ми гори,
Говори, Христе, само говори.

Крај твојих ногу Марија клеча,
Жудна истине ка пчела меда,
Речи јој твоје не беху речи
Но звезде јасне новог неба.
— Одступи свете! Марто, не кори!
Говори, Христе, само говори.

Од твоје речи пустиња цвета,
Анђели слећу, демони беже,

Болест се суши а смрт умире,
Мржња се стиди, љубав ликује.
О, Речи вечна, што свет сатвори,
Говори, Христе, само говори.

НА СТРАШНОМ СУДУ

(Христос говори праведницима)

Један гладан човек пружи своју руку
Да му хлеба дадеш и ублажиш муку,
Пружену ти руку ти си целивао
И од свога хлеба гладном даривао.
Од мене ти хвала, рај си заслужио
— Ја сам оно био, Ја сам оно био.

Један други, жедан воде и милости,
Са стидом ти рече: жедан сам, опрости!
А ти га радосно и хитно напоји,
Сведочанство о твом добротинству стоји.
Од мене ти хвала, рај си заслужио
— Ја сам оно био, Ја сам оно био.

Неки путник паде у ноћ без конака,
Ал капија беше закључана свака,
Ти капију твоју отвори му широм,
Понуди му конак, и поздрави миром.
Од мене ти хвала, рај си заслужио
— Ја сам оно био, Ја сам оно био.

Сиротица нага у сред света бела
С јецањем и тугом запроси одела.
Викнуше јој многи: одатле се вуци!
А ти један: кћери, ево, па с' обуци.
Од мене ти хвала, рај си заслужио
— Ја сам оно био, Ја сам оно био.

Беше неко болан, па викну за помоћ,
Комшије се љуте: што нас буди у ноћ?
Ти се један диже у поноћној стражи,
Па посети болног и бол му ублажи,
Од мене ти хвала, рај си заслужио
— Ја сам оно био, Ја сам оно био.

У тамници сужањ у тами вапије:
— Та и ја сам човек! Милост људска гди је?
Ти си вапај чуо, понуде му одно

И судији молбу на увиђај подно.
Од мене ти хвала, рај си заслужио
— Ја сам оно био, Ја сам оно био.

КАРАЈ БОЖЕ

Карај, карај, Боже, али и поштеди,
Карај нас и мучи, ал по малој мери,
Не дај гневу твоме да милост победи,
Знамо да смо грешни и слаби у вери,
Знамо да Бог бије оног кога воли,
Карај нас, ал гледај — како боли, боли.

Крај спаљене куће сирочад се мрзну,
Надуо се пако да сав свет помори,
Над покланом децом скамењене мајке
То су твоја деца, ти их све сотвори.
Знамо да Бог бије оног кога воли,
Карај нас, ал слушај, — како боли, боли.

Ти и без нас можеш, ми без тебе никад,
Ал нас нестане ли, смејаће се пако:
— Гле, и Бог погреши, погуби што створи!
О, забрани Боже, да не буде тако.
Знамо да Бог бије оног кога воли.
Карај нас ал мери — како боли, боли.

ПОГРЕБНЕ ПЕСМЕ

I

Родио се човек, из телесе тело,
С невидљивом душом, са пламеном топлим:
Сад је пламен узет у висине даљне
Невидљивом руком у незнану земљу
Од целог човека однето је пола:
Отишо је возар, остала су кола.

О, велики Творче, шта се с нама збива?
До мало час очи светлише ка звезде,
Руке работаху а ноге хођаху,
И језик певаше славопој животу,
А сад ево тела, без мига и даха,
Без песме и туге, страха и уздаха.

Ај човече смртни, па чиме се гордиш:
Лепотом ил знањем, славом ил имањем?
Кад анђеол слети, и душу ти узме,
Све су твоје хвале као лањски ветар,
Ево, празан кавез одлетеле птице,
Остала је сенка што се звало лице.

Човек се и боји и стиди умрети,
Стиди се због греха, тог семена смрти
Адамовог и свог, и смрти се грози,
Ал од смрти нема лекара сем Једног,
Па у смртној јези томе Једном кличе:
Помилуј ме Христе, смрти Победниче!

II

Не плачите браћо, плач ми не помаже,
Не молте се Богу да ме помилује,
Да ми прости грехе, да ме не осуди,
А ја себи више не могу помоћи.
Књига мојих дела против мене збори,
Молте Христа да је пре суда сагори.

Преварен од света, свет сам заволео,
Заволео сунце, и звезде, и цвеће,
И природу целу што за љубав не зна,
Жив ил мртав, за њу ја сам био исто.
Христе, ти ме љубиш већма но ја себе,
Прими моју душу у близину тебе.

О, светлости вечна, што гроб осветљаваш
И мртве у своје грађане убрајаш,
Моје мртво тело никоме не треба,
Та доста је праха и без њег у свету!
Но душу ми грешну отргни из мрака
И спаси од адских страшивих призрака.

Све остављам сада, и све ме оставља,
За сав свет сам мртав, и сав свет за мене
Ко' да никад нисам ни био у свету.
Као дим и сенка све се измакнуло.
Једина је стварност: пред Судијом стојим,
Целом душом дрхтим и Правде се бојим.

III

Ту ми је глава али без мисли,

Ту су ми плућа ал без дисања,
Ту ми је срце ал без куцања
Ту су ми очи али без вида,
Ту су ми уши али без слуха,
Ту ми је тело али без духа.

Бијте ме, људи, ја не осећам,
Љубте ме, браћо, ја не осећам,
Ја не осећам огња ни леда,
Нити пелена ни слатка меда,
Јер душа моја у телу није,
Ка другом свету она се вије.

Ал душа моја све вас посматра
И без очију сад боље види
И без ушију сад боље чује,
Још и без срца јаче чувствује.
Љубав јој ваша тмине разбија
И свака суза ка свећа сија.

Нема ми више к вама повратка,
Нит вама у свет дуга боравка.
Сутра прексутра ви ћете к мени
И сви заједно пред лице Христа.
Једно вас молим: Молте Га за ме
Да спасен будем од вечне таме.

Анђеле светли, сад ми помози,
Тек сада видим грехове моје.
Греси ме тегле у понор пакла,
Не дај ме, држи, води у небо,
О, сине Марин, теби Алилуј,
Не гледај дела но ме помилуј.

IV

Шта ми помажу похвале људске?
Шта ми користи сребро и злато?
Гле, тело моје празна је љуска,
Гадост очима, гозба црвима.
Има л јунака да смрт убије?
Душа ми теби Христe вапије.

Ти што повика: Талива куми!
Наинско чедо у живот врати,
Мртва Лазара из гроба дозво
И себе самог из мртвих диже

— Једини Ти ми можеш помоћи
У светлост дићи из гробне ноћи.

Душа ми само живота хоће
Ко ће ми дати што и сам нема?
Ал ти си Христе извор живота,
Извор живота силан и бујан.
Милошћу твојом земљу задиви
И твојом славом мене оживи.

Свечи се у Те једног надахне
И мученици за Те гинуше,
Ти им отвори врата од Раја:
И мене прости, у Рај усели,
У смрти твоје призивам име
Боже свесилни, Христе, спаси ме.

Анђеле светли, с Богородицом
И свима светим Бога молите,
Бога молите да ме не суди,
Много сам грешан и недостојан,
Да ме не суди по светој мери
Не по делима него по вери.

V

Где су сада цари, где су војсковође,
И где сиромаси, слепци, слеповође?
Све је покривено земљом и ћутањем,
Све је прах у праху, све било па није.
Похвале и грдње све са ветром беже,
Само сухе кости у прашини леже.

Прашина је мозак али мисо није,
Прашина је срце али љубав није,
Прашина су кости али душа није,
И крв је прашина али живот није.
Из телесног праха нешто је избегло,
Из љуске разбите пиле се излегло.

Много је ограда у Божијој њиви,
Много је светова под Божијом руком,
Једне очи виде, а дух друге гледа.
Из једног се света прелази у други,
Светови су Божји и многи и разни,
Отвара се други кад се први празни.

Праведници Божји, по земљи ходисте,
Но земаљска блага јевтино ценисте.
На небу се сада с Христом радујете,
С анђелима Божјим славопој певате.
И покојник овај нек би с вама стао
Живодавца Христа с вама прослављао.

О, анђеле, Божји крилати, војниче,
Твојим белим крилом закрили му душу
Од демонских зора, црних страшилишта.
А ти, света Дево, погледај га благо,
Молитвама твојим судбу му ублажи,
Нек Судија много од њега не тражи.

VI

Моја књига исписана пред Богом,
Црним словом и црвеним пред Богом,
Добра дела и недобра јављена,
Живот људски понорница скривена,
Ал пред Богом свевидећим јављена,
По делима Бог ће судит свакоме,
По делима и по вери свакоме,
Круна, благо, не помаже никоме,
По правди ће Господ судит свакоме,
Грешнима ће пако дати праведно,
А праведним Рај ће дати — праведно.

VII

О, Христe вечни, Источe рујни,
Вечног живота, изворе бујни,
Власт ти се даде због страшне жртве
Да васкрсаваш у живот мртве.

Човекољупче, смилуј се сада,
И ову душу спаси од Ада,
Од Ада спаси, у Рај усели.
Са свима светим да се весели.

По молби свете Богородице
Да гледа лице свете Тројице
Оца и Сина и Духа права,
Богу једином хвала и слава.

ЧИЈИ СМО

Камен земљу пита: знадеш ли ти чији смо?
— Не знам, земља рече, хтедох тебе питат?
Звезда сунцу шапну: докле ћемо скитат?
Ти ми још не каза: одкуд смо и чији смо?
— Сестро, сјајна звездо, како ћу ја знати?
Баш сам о том тебе мислило питати.

Потоци жуборе коритима чистим
И дебеле реке издисају пару,
Зачуђени себи са питањем истим
О свом праизвору, о свом господару.
И певају птице, и лептири лете
Са незнањем двојним: почетка и мете.

Само прави вођа — Он познаје путе,
А вођени њиме тек слуте ил ћуте.
Миријаде слепих за окатим ходе,
Корачају, пужу, лете или броде.
Човек испред свега, Бог испред човека
По мери разума, од века до века.

КАПЉА ВОДЕ

О, капљице сјајна, што на ружу паде,
Којим путем стиже: од куда и каде?
— Сад сам ето пала из муњиног жара,
Млада сам ка зора, као време стара,
У пари се дизах из нечистог блата,
Из облака спуштах чиста и опрата,
У оку се блистах тужних удовица
И квасих рукаве многих сиротица,
Пчеле су ме пиле, у мед уносиле,
А дубоке реке мору односиле,
О гранама висих, на друмови лежах
И пожаре гасих, и у ветру бежах,
Бех у сваком пићу и у сваком јелу,
На језику жедном и знојавом челу,
На огњу се суших а у леду спавах,
Свуд безбрижно себе судбини предавах,
Неком живот вратих, неком смрт донесох,
Куд ме Бог упути, тамо се и несох.
Болесни ме траже да уголе боле,
У Паклу ме желе, у Рају ме воле.

НЕМОЈТЕ СЕ УПЛАШИТИ

О свршетку света, тако Христос збори,
Ово ће вам бити весници и знаци:
Јавиће се свуда лажни спаситељи,
Говориће: ја сам од Исуса већи,
Ја, Месија прави, што вас води срећи.
Немојте се, децо, од таквих препасти,
Ни длака вам с главе не може пропасти.

Земља ће се трести, глад и помор биће.
И царство ће једно устати на друго,
И народ на народ, и браћа на браћу.
Месије ће лажне пред народом ићи
Злочином ће хтети сав свет усрећити.
Немојте се, децо, од таквих препасти,
Ни длака вам с главе не може пропасти.

Завладаће светом тирани — нељуди,
Удариће печат на присташе своје,
И само ће њима хлеб и конак дати,
А вас ће гонити, моје ученике,
И од вас правити нове мученике.
Немојте се, децо, од таквих препасти,
Ни длака вам с главе не може пропасти.

А кад зверски људи своју вољу сврше
Ја ћу рећи сунцу: Доста, угаси се!
А крсту да светли, анђелу да труби.
Блажен ко се нађе мене још да љуби.
Немојте се децо ни од ког плашити,
Ја ћу ваше муке славом наградити.

ТВОЈЕ РЕЧИ ХРИСТЕ

Твоје су речи Господе Христe,
Ка љубав слатке, Ка сребро чисте.
Твоје ме речи Кајању воде
За грехе моје, Свети Господе.
Твоје ми речи Нови вид дају
И нове тајне Свуд откривају.
Од твојих речи Срце ми гори,
Говори Христe Само говори.
Твоје су речи Живот и снага,
Ризница пуна Вечитих блага.
Твоје су речи Дух и истина;

Мудрост и сила Божијег сина.
Од твојих речи Беси бегају,
Од твојих речи Мртви устају.
Од твојих речи Срце ми гори,
Говори Христе Само говори.

ТВОЈЕ ИМЕ ИСУСЕ

Свако је име људско прљано,
Ничије више но твоје Христе.
Многа имена свет је славио,
Ничије више но твоје Христе.
Ко год је име твоје прљао,
Прљав је био, прљав остао.

Под плавим небом нема имена
Којим се може спасити свако,
Сем твога имена, Исусе Спасе
Од ког се тресе земља и пако.
Твојим именом боли се лече,
Туга разгони и мука блажи,
Мутне се очи сјајем блистају,
Плашљиво срце бодри и снажи.

Последње време када настане,
Кад мир се узме, љубав охладни,
Кад у очају људи повичу:
— Стено сакри нас, планино падни!
Кад сва имена буду немоћна,
Аждаја када свету загрози,
Спасен ће бити ко тебе викне:
— Исусе Христе, ти ми помози!

ШТА Л' ЋЕ СА МНОМ БИТИ

Када све се збуде што у Писму пише,
Ратови се сврше и свађе утише,
Кад анђелске војске ка облаци крену,
И сунце потамни, и звезде увену,
И поноћ завлада; па сред опште тмине
Када труба јекне, и крст небом сине
— Тад ће све се знати, и све објавити.
Шта л' ће са мном бити?
Шта л' ће са мном бити?

Када страшни Творац сву земљу потресе,
И гробови мртвих широм отворе се;
Кад Судија седне на престолу славе,
И живи и мртви кад се пред Њим јаве,
Народи и војске, бројеви без краја,
Пуни страха, стрепње, пуни уздисаја
— Тад ће се свршетак света објавити.
Шта л' ће са мном бити?
Шта л' ће са мном бити?

Кад Дан Онај сване, Дан последњег века,
Дан Страшни што гори ка огњена река;
Кад пред Христа стану и црни и бели,
Да им Христос сваком вечност определи;
Кад с лева запиште лелеци и крици
А с десна забрује радосни усклици
— Тад ће све се знати, и све објавити.
Шта л' ће са мном бити?
Шта л' ће са мном бити?

Кад демони црни грешнике окруже,
Кад руке за помоћ узалуд се пруже;
Кад престане важност молитве и вере,
Свачија се дела праведно измере;
Када рок истекне свакоме делању,
Свакоме делању и сваком кајању
— Тад ће све се знати, и све објавити.
Шта л' ће са мном бити?
Шта л' ће са мном бити?

Кад престане треба да пророк прориче,
Свештеник да учи, будитељ да виче;
Кад замукне милост, а Правда загуди
И сваком по вери и делу пресуди;
Кад за Христом оду у рај праведници,
А за антихристом у пако грешници
— Тад ће се свршетак света објавити.
Шта л' ће са мном бити?
Шта л' ће са мном бити?

ЗНАЦИ ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Последњих дана какви су знаци?
Питаху свеци Господа свога,
А Он им рече: знаци су ови:
Побуне многе, многи ратови

— Последњих дана то су вам знаци,
Не плашите се, буд'те јунаци.

Последњих дана омраза биће,
Брат ће мрзети брата рођена,
Народ на народ, царство на царство,
Мржња огњена а љубав хладна.
— Последњих дана то су вам знаци,
Не плашите се буд'те јунаци.

Последњих дана сунце збуњено
Час ће сијати час ће мркнути,
И битка биће међу звездама,
Звезде ће путе своје помести.
— Последњих дана то су вам знаци,
Не плашите се, буд'те јунаци.

Последњих дана земља ће се трести,
Морска ће хука страхотна бити,
Таласи све ће собом носити,
Собом носити људе и стоку
— Последњих дана то су вам знаци,
Не плашите се, буд'те јунаци.

ВИЗИЈА ЖИВОТА

Кажи мени, мајко, све визије твоје,
Казаћу ти, чедо, све визије моје:
Визија је прва — деца невинашци
Голишава тела као бели јањци.
Визија је друга момци и девојке
Све ведро и једро ка цвет у завојке.
Визија је трећа очеви и мајке
Што из свога тела изводе изданке.
Визија четврта: старци и старице
Исушена тела, гране безродице.
Визија је пета: бели скелетони
Остаци од оног што су били они.
А визија шеста, о, мој мили сине,
То су тамо горе небесне висине,
Тамо их потражи где праведни сјаје,
Тамо, где се живи а не само траје.

НОВА ГОДИНА

О Новој години вако људи зборе,
Чекајућ да сване пре румене зоре:
— Ми очекујемо од Нове године
Да нам мир донесе, здравља и обиља,
Стара нам је у том врло шкрта била.
Да колевки буде више но гробова,
И веселја више, игре и балова.
Баш сами не знамо шта све да речемо
Кад се с Новим летом лицем сусретнемо!

Ај, синови људски, увек старе речи!
Од прастарих жеља ко да вас излечи;
Промените причу, нек се нова чује:
— Шта Година Нова од нас очекује?
Господар времена има право на то:
Да уздарје чека кад дарује злато.
Он је богат, моћан, милостив без мере,
Све је вољан дати људима од вере;
Нек питање ваше небом одјекује:
— Шта у Новој од нас Господ очекује?

У Бога светог и време је свето,
Он чека да види свето Ново лето.
Кад је Ново лето, будте и ви нови,
Молите се Творцу да вам дух обнови.
Стари квас у тесто ново не стављати,
Ново ткиво с трулим концима не ткати.
На платну што ново од старога дели
Рука Судбе пише и овако вели:
— Испуните људи сва Божја чекања.
И Бог испуниће сва ваша надања.

ДАРУЈ БРАТЕ, ДАРУЈ РОДЕ

Даруј брате, даруј роде,
Милостиње у Рај воде.
Ал свако је наше дарје
Вишњем Богу тек уздарје.
Што имамо од Њега је
И Он гледа шта ко даје.
Даруј брате, даруј саде
— Сиромаси богораде.

Сиромаси — твоја браћа
— Што њим дајеш Бог ти враћа.
Давањем се умножава,

Давањем се стиче слава.
Сиромаси — Божја чеда,
Бога гневи ко им не да.
Даруј брате, даруј саде
— Божја чеда богораде.

Саможивост — беда веља
Без радости и весеља.
Немој рећи: завештаћу,
Нити, после смрти даћу.
Од тог нема ништа луђе
После смрти све је туђе.
Дарум брате, даруј саде
— Сиромаси богораде.

Кад на Страшном Суду буде
Да се свачја дела суде,
Жалба биће сиромаша
Пуна плача и уздаха:
— Немадосмо хлеба доста.
А другима и преоста.
Зато даруј, даруј саде
— Сиромаси богораде.

ЗВОНА ЗВОНЕ

Звона звоне тика-так
Нек у цркву жури свак.
Када звона чујеш глас
Реци: Боже спаси нас.
Спаси Боже болеснике,
Спаси Боже паћенике,
Спаси Боже самртнике.
Свети Боже спаси све
И са свима и мене
— И са свима и мене.

Звона звоне тика-така
Божија је сила јака.
Родило се чедо мало
Крштењем се осветило.
Кад то чујеш, прекрсти се
И за чедо помоли се:
Пружи Боже милост твоју
На младенца у повоју,
Светим Крстом освети га

И анђелим закрили га
— И анђелим закрили га.

Звона звоне така-тика
Лепа слика и прилика,
Венчава се двоје њих.
Када чујеш не двоуми,
Свако добро пожели им,
Пожели им срећу бајну,
— Пожели им љубав трајну:
Дај им Боже пород здрав,
Благ и срећан живот сав
— Благ и срећан живот сав.

Звона Звоне так-тик-так
Напред у бој ко је јак.
Опасност је на прагу,
Одолет се мора врагу.
Кад то чујеш, земљи па'ни,
Молити се не сустанити:
Молим ти се Божји Сине
За спас моје Отаџбине,
Ради многих праведника
Спаси нас од насилника
— Спаси нас од насилника.

Звоне звоне така-тик
Неко умро — то је крик.
Када чујеш, реци јасно:
Бог да прости, умро часно.
Прекрсти се, помоли се
И са мртвим опрости се:
Ко си да си брате мој
Бог нека ти да покој
— Бог нека ти да покој.

ПРВО БОГОСЛУЖЕЊЕ

Срце је наше олтар Свевишњег,
Разум јелејем кандило пуни
А љубав јелеј пламеном пали
И све врлине тај олтар красе,
Ка'но ђакони олтару служе:
Двери чувају од злих ветрова;
Многе врлине драго камење
— И тако тече богослужење.

Тело је наше храм Духа Светог,
Изидан чудно, извезен брижно;
Очи гледају слике и знаке,
Уши слушају песму о Богу,
Руке подижу палоба брата,
Ноге хитају на добра дела.
У телу душа к небу се пење
— И тако тече богослужење.

У телу душа — свештених храма,
Слика Тројице у једном бићу,
Сузе приноси на олтар срца;
Савест је звонар, будилник душе;
Сећања димом ил миром каде,
Уздаси дују и дим изгоне.
Анђел хранитељ ту је без смене
— И тако тече богослужење.

КАНОН УЗ ЧАСНИ ПОСТ

Чтец: И створи Бог човјека по образу својему, по обличју Божијему створи га.

Народ: По образу Твоме, о, Исусе, красни,
Адам саздан беше диван ка' у басни
Ал изгуби образ, и Едем опусти,
Ти остави небо и за њим се спусти.

Чтец: Кроз једног човјека дође на свијет гријех, а кроз гријех смрт.

Народ: Смрт кроз уста Еви и Адаму уђе,
Све што њино беше постаде им туђе.
Да им живот вратиш, Ти свој живот стави
И кравим крстом поврати их слави.

Чтец: Једини безгрјешни Бог може спасити од гријеха.

Народ: Како може дужник за дужника платит?
Недужан а богат само може спасит.
О, недужни, благи и богати Спасе,
Ти дугове наше све преписа на се.

Чтец: Девојка ће родит сина Емануила.

Народ: Исаија рече, Данило срачуна,
А Давид возгласи поврх танких струна.
И Дева се пови те Месију роди
Да одроде грешне опет с Богом сроди.

Чтец: Тешко онима који дубоко скривају од Господа намјеру, који раде у мраку и говоре: ко нас види?

Народ: Исаија умре, преструган тестером,
Данило у ропству оконча се вером.
Столећа крвава, сузна поколења,
Чекаху те Христe, Владико спасења.

Чтец: И рече анђел пастирима: не бојте се, јављам вам велику радост, јер вам се данас роди Спас — Христос Господ.

Народ: Пророци ликујте, ево вам веселја,
Прореченог од вас — земљи Спаситеља,
По образу Божјем Исуса човека
Живот источника и меда и млека.

Чтец: Блажени су ништи духом, јер је њихово царство небесно.

Народ: Снизите се горе, дигните долине,
Нек царује смерност, гордост нек угине.
Христос Цар и Господ снизи се до слуге
И због нас претрпе муке и поруге.

Чтец: Благо онима који плачу, јер ће се утјешити.

Народ: Заплака се Адам због греха проклета
И плачем отвори историју света.
Ти се Христe спусти у свет уплакани
И уздиже верне у свет распевани.

Чтец: Благо кроткима, јер ће наслиједити земљу.

Народ: Ка дивљи су вуци некротки паганци
А Христова деца кротки ка' јагањци.
Вуци вазда гладни а јагањци сити, —
Слушамо те Христe, кротки ћемо бити.

Чтец: Благо гладнима и жеднима правде, јер ће се наситити.

Народ: За правдом гладује сва земна планета
Од Адамских дана од кад је проклета.
Ти си хлеб с небеса, ти си жива вода,
Гледамо у тебе, Спаса и Господа.

Чтец: Благо милостивим, јер ће помиловани бити.

Народ: Клањамо се теби, Богу свевидећем,
Клањамо се теби, Богу свечујућем.
Помози нам Христe бити милостиви,
Бити слични теби, о Свемилостиви.

Чтец: Благо онима који су чиста срца, јер ће Бога видјети.

Народ: Старо људско срце пуно црног блата,
Пуно греха, злобе брата против брата.

Ново срце ти си дарово нам Боже,
Чисто око које тебе видет може.

Чтец: Благо миротворцима јер ће се синови Божији назвати.

Народ: Нема правога мира без Божијег мира,
Нити правога братства без Божијег очинства.
Син се Божји јави да синове збира,
Синове светлости, браћу добротинства.

Чтец: Благо изгнаним правде ради, јер је таковијех царство небесно.

Народ: Гонитеље правде вечна правда гони,
Спремила је за њих вечно мучилиште.
Гоњени за правду имају склониште,
У дворима царским — небесно жилиште.

Чтец: Благо вама ако вас узасрамоте и успрогоне и реку на вас свакојаке рђаве ријечи
лажући мене ради.

Народ: Ми науку твоју добро разумемо,
Да се не бојимо срама срамотника
Ни језика лажног црних клеветника
Но за твоје име весело гинемо.

Чтец: Радујте се и веселите се, јер је велика ваша плата на небесима.

Народ: Муке и страдања твојима вернима
Једина су Христе твоја обећања,
Радост и весеље и вечита плата
Сретнуће их тамо иза гробних врата.

Чтец: Ви сте со земљи, ви сте видјело свијету.

Народ: Паганска гатања, луде маштарије,
Свет обљутавише, у црно завише.
О, Сине Девички, ти сав свет осоли
И журби к светлости људе осоколи.

Чтец: Да не зна лјевица твоја што чини десница твоја.

Народ: Ма не знали људи, Бог је свезнајући,
Ко с молитвом пости и дарове даје.
Што оцене људи може бити лажно,
Како Бог оцени, то је душо, важно.

Чтец: Не сабирајте себи блага на земљи где мољац и рђа кваре, него сабирајте себи благо на
небу.

Народ: У прастаро време, тако Књига пише,
У смрад претвори се што беше одвише.
Старај се човече за вечну обитељ
Слушај шта те учи Христос твој Спаситељ.

Чтец: А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом већ је учинио прељубу у срцу својему.

Народ: И мушко и женско за животом жуди,
Бог не гледа оно што гледају људи.
Господ чека душе из свакога тела,
Душе свете, и без шареног одела.

Чтец: Да будете синови оца нашега који је на небесима.

Народ: О, Исусе сјајни, где тама нас стеже,
Вражија нас сила ка земљи притеже.
Дуни Духом твојим и врага одагнај,
Небеским виделом душе нам обасјај.

Чтец: Све што хоћете да вама чине људи, чините и ви њима.

Народ: Ти опрости с крста црним нељудима
Да и ми простимо својим дужницима.
Твој пример је јасан како да ходимо:
Што себи желимо другим да чинимо.

Чтец: Уђите на уска врата и тјесан пут што воде у живот.

Народ: Домаћине света, у свом винограду
Ти се ка роб стесни да никог не стесниш,
Ал широкољупци тебе одбацише,
На тебе пуцаше, себе умртвише.

Чтец: Чувајте се од лажнијех пророка који долазе к вама у овчијем одијелу, а унутра су вуци грабљиви.

Народ: Ти се јави Јагње, о, Исусе свети,
Заклаше те вуци у овчијој кожи.
Васкрсењем твојим ти им кожу здера
— Зацари се светом твоја света вера.

Чтец: И дуси нечисти кад га видјеше припадаху к њему и викаху: Ти си Син Божији.

Народ: И Нечисти дуси познаше те Творца,
А нечисти људи, слепи слеповође,
Не познаше тебе страшног Чудотворца;
Спаситеља свога на крст приковаше.

Чтец: И би свадба у Кани Галилејској, и ондје бјеше мати Исусова.

Народ: Кано сенка мати свога Сина прати,
Препуно јој срце љубави и страха
На свадби, у слави, свуда без предаха,
И под крстом чуће глас његов: жедан сам!

Чтец: Нико се не попе на небо осим који сиђе с неба, — Син човјечији.

Народ: Пењаше се к небу мудраци у маси
Својим танким умом као танком свећом,

Ал' залуд, — док дође Син вечнога Бога,
Исус Сунце јарко — свеће им погаси.

Чтец: Ко вјерује Сина има живот вјечни, а ко не вјерује Сина неће видјети живота.

Народ: О, Исусе живи, жељо над жељама,
Теби вјерујемо, и никоме више,
Смрт царује свуда где ти не царујеш,
Твојим светим Духом цело небо дише.

Чтец: А ја вам кажем, да ће за сваку празну ријеч коју кажу људи дати одговор у дан
Страшнога Суда.

Народ: Мелем рањенима а храброст вернима,
Твоје речи Христe сав свет осветлише.
О, медена уста, о, насладо вечна,
Речи Божја — Оцу и Духу савечна.

Чтец: Не бој се мало стадо, јер је воља Оца нашега да вам даде царство.

Народ: Што је на број мало с тобом је велико,
На Суду ћеш питат: Какво, не Колико.
Гле, песка је много, до гуше и врата,
И кад песак сија, сија се због злата.

Чтец: Иштите најприје царства Божијега, и све друго ће вам се додати.

Народ: Од земље нас створи а небу намени,
О, Божији сине, Адам паде ниско,
Па бригама скотским род му се унизи,
Ти нас диже царству што је сасвим блиско.

Чтец: Чувајте се да срца ваша не отежају ждерањем и пијанством и бригама овога свијета.

Народ: Сву си бригу за нас преузео на се
И гладан и жедан, све за љубав нашу,
И не тражиш ништа до срце трезвено,
Од љубави твоје, Христe, опојено.

Чтец: Сваки који зло чини мрзи на видјело.

Народ: Зло с' одева мраком, мрак злу јатакује,
Из страха од правде злотвор мрзи Бога.
Адам тек сагреши сакри се у сенку
Уплашен од Божјег сјаја небеснога.

Чтец: Бог посла Сина својега да се свијет спасе кроза њ.

Народ: У блато од греха, у таму злочина,
Бог упати с неба свог јединца Сина.
Свет опасан беше и за самог Бога,
Но љубав те спусти с престола вечнога.

Чтец: Без мене не можете чинити ништа.

Народ: Без чокота здрава, лоза се сасуши,
Без љубави твоје празно је у души.
С тобом, с тобом, Христе, јачи смо од пакла,
Кула свију зала, кула је од стакла.

Чтец: И ријеч постаде тијело и усели се у нас — пуно благодати и истине.

Народ: У пећини мрачној од Твог светлог лица
Сијаше се мати, пречиста Девица,
Па викну: О, Сине, што колена многа
Чекаху, ја гледам — у тијелу Бога.

Чтец: А Сатана уђе у Јуду да изда Исуса.

Народ: Сребро влада Јудом а не Јуда сребром,
Би издајник себе па Исуса потом,
Насмеја се ђаво због победе лаке
Лик и образ Божји кад учини скотом.

Чтец: Оче, ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова.

Народ: О, мој мили Оче, склони чашу ову,
Препуна је једа, препуна горчине.
— Испиј, испиј чашу, мој премили Сине,
То је лек једини човечијем роду.

Чтец: Оче, ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова.

Народ: Пуна чаша греха, отрова и смрти,
Дубока до пакла, уклони је, Оче!
— Теби Сине отров а људима живот,
Сврши, срце, славно како славно поче.

Чтец: Оче, ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова.

Народ: Испи Сине чашу, ко би други пио,
Ко би љубав нашу свету објавио?
Сву до дна је испи, о, радости моја!
— Хоћу, Оче, хоћу, буди воља твоја.

Чтец: Ухватише Исуса и свезаше га.

Народ: Сатаном свезани везују те Христе,
По мраку те воде пред синове мрака
Да ти правду деле робови неправде,
Плашљивци да пљују у лице јунака.

Чтец: И слуге удараху Исуса по образу, и лажно сведочаху и пљуваху.

Народ: О, мој мили Сине, зашто тебе бију
А не нечестиве што се за њих крију,
Мати вапијаше.
То је само гутљај,
О, мајко, ми драга,

Из чаше горчине.
Авај, златни Сине!
Још ће, мајко, пити толико гутљаја
Колко људских греха од постања света,
Све их, нано, морам испити до краја
— Сву чашу горчине!
Авај, мили Сине!
Мој пребели крине!

Чтец: А Пилат рече, ја не налазим никакве кривице на овом човјеку. А они из гласа викаху:
распни га, распни!

Народ: Ни Пилат ни Ирод, оба незнабошца,
Кривице на теби наћи не моглоше,
Твој избрани народ стидом поклопише
Што Сатану на те верно помогоше.

Чтец: Рече им Пилат: кога хоћете да вам пустим: Вараву или Исуса? А они рекоше. Вараву.

Народ: Слични сличног хоће, злотвори злотвора,
Неће Бога него — убицу за цара.
О Исусе Јагње, крај ће добар бити,
Сву ће дивљу зверад јагње победити.

Чтец: А стајаше код крста Исусова мати Његова.

Народ: Плаче под крстом царица Дева:
— О чедо моје, кам да и мене
Распеше на крст, бол да делимо!
Од твојих мука прскају стене
Камо л' не срце У нежне жене!

Чтец: Исус видјевши матер и ученика кога љубљаше рече матери: ето ти сина.

Народ: Свијен од бола Исус се брине,
Син добри брине о мајци својој:
— Ето ти мајко Јове вернога,
Узми га себи за сина свога.
Не може нико мој крст носити
Нити муку моју са мном делити.
Ја нисам распет на једном крсту
Већ на крстове свију грешника,
Свију злотвора, свију крвника,
Све од Адама и од Каина.
Муке су моје, о мајко мила,
Не за човека ни за анђела
— Само за Бога — Божијег Сина.

Чтец: Повика Исус иза гласа: Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?

Народ: Последњи гутљај из горке чаше,
Убиство свеца, Исус искапи,

Најгорчи гутљај. Сунце потамни!
Елои Елои, лама савахтани!

Чтец: А од шестог сахата би тама по свој земљи до сахата деветога.

Народ: Сунце и мајка покрише с' мраком,
Звезде збунише, мраморје прште,
Анђели плачу, демони реже,
У страху људи с Голготе беже.

Чтец: А Исус рече: сврши се, и преклонив главу предаде дух свој.

Народ: Прими мој дух, Оче, и чашу празну,
Чашу свих греха сву сам испио.
Разби ј' о главу мрског сатане,
Нову сам крвљу својом налио
Да верни пију и живи буду.
Нови сам завет њом утврдио,
Твоју сам Оче вољу свршио.

Чтец: Али ће трећега дана васкрснути ...

Народ: Радуј се земљо, звезде певајте,
У коло људи сви се хватајте,
Христос воскресе, тугу однесе,
Тугу однесе, радост донесе,
Христос воскресе,
Христос воскресе,
Христос во-скре-се!

ВАСКРС

Земља се стресе, Христос воскресе из тамног гроба.
Стражари па'ше, анђели ста'ше жене с' радоваше.
Злотвори чуше, црне им душе, страхом уздрхташе,
Стражу платише, лажи скројише против Васкрса.
Марија хитра на Сион хита, апостолма јавља,
Црвено јаје свакоме даје — радост победе.
Перо и Јово на чудо ово гробу хитају,
Видеше јасно, јавише гласно: Христос воскресе!
По овом гласу у позном часу Христос се јави
Уђе кроз двери, врати их вери, и мир им даде.
Ја смрт победи, ко мене следи нека верује.
Још им говори: Ја Ад разори, свет ослободи.
Грехе испуни, скупо вас купи, крвљу вас плати,
Гле, прође жалост, донех вам радост радост без краја.
Слава ти, Боже, све ти се може — Христос воскресе!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ

У пркос свега Христос воскресе
Земљу потресе, тугу однесе.
Тугу однесе, радост донесе!

У пркос вике лажних сведока,
Издаја срамне и понижења,
Чупања косе, тешких шамара,
Пљувачки, псовки и срамоћења.

У пркос свега Христос воскресе
Земљу потресе, тугу однесе,
Тугу однесе, радост донесе!

У пркос ћушки и подсмевања,
Јудејске злобе и римског страха,
Осуде криве, венца трнова,
Што Исус прими све без уздаха.

У пркос свега Христос воскресе
Земљу потресе, тугу однесе,
Тугу однесе, радост донесе!

У пркос греха и људских страсти,
Збуњене земље и мрачног Ада
И бедних сплетки Синедриона
И безименог људскога гада.

У пркос свега Христос воскресе
Земљу потресе, тугу однесе,
Тугу однесе, радост донесе!

У пркос Јуде и Фарисеја,
Грозног Кајафе, крвавог Ане,
Ирода лисца, Пилат — страшивца
И њиног цара црног Сатане.

У пркос свега Христос воскресе
Земљу потресе, тугу однесе,
Тугу однесе, радост донесе!

У пркос крста и крсних мука
И смрти горке без осветара,
Погреба мрвог под камен тешки
Тврдих печата, будних стражара.

— У пркос свега Христос воскресе
Земљу потресе, тугу однесе,
Тугу однесе, радост донесе!

ЉУДИ ЛИКУЈТЕ

Људи ликујте, народи чујте:
Христос воскресе Радост донесе!

Звезде играјте, горе певајте
Христос воскресе Радост донесе.

Шуме шумите, ветри брујите:
Христос воскресе Радост донесе!

Мора гудите, звери ричите:
Христос воскресе Радост донесе!

Пчеле се ројте, а птице појте:
Христос воскресе Радост донесе!

Анђели стојте, песму утројте:
Христос воскресе Радост донесе!

Небо се снизи, земљу узвиси
— Христос воскресе Радост донесе!

ХВАЛИТЕ БОГА

Хвалите Бога, млади и стари,
Кнежеви земни и господари,
Хвалите Сина и Оца вечног
И духа Светог Оцу савечног,
Тросунчан извор добра свакога
Хвалите децо вишњега Бога.

Сунце га хвали топлим сијањем,
Хвалте га и ви добрим владањем.
Месец и звезде висином лете;
Ко да их збуни, и с пута смете?
Светила моћна и звезде мале
Слушају Бога, и Бога хвале.

И земља слуша Господа славе:
Доји дрвеће, цвеће и траве,

Сва жива тела храни и поји,
Послушна Богу с трепетом стоји
— Колико више, брате, ја и ти
Послушни Творцу морамо бити!

Гле, Бог човека царем саздаде
И власт над земљом човеку даде,
Христос му рајска врата отвори,
Дух свети богом малим сотвори.
Певајмо људи, Бога хвалимо,
Захвални Богу, Бога славио.

ТЕШКО И ТЕЖЕ

Тешко је с тобом, Исусе мили,
Тешко је ходит стазом узаном,
Тешка је круна венац трнови
Тешко је носит крст на Голготу
— Тешко је с тобом, теже без тебе,
Ко није с тобом, тај губи себе.

Тешко је бити без суда суђен,
Тешко од људи бити поплуван,
Тешко за косу и браду чупан,
Тешко је невин трпет шамаре
— Тешко је с тобом, теже без тебе,
Ко није с тобом, тај губи себе.

Тешко је бити бичем бичеван
И од пагана срамно исмеван.
Тешко је носит капу лудачку
И трску место царскога скиптра
— Тешко је с тобом теже без тебе,
Ко није с тобом, тај губи себе.

Тешко је бити на крсту распет,
Грчеве трпет, боле сносити,
И још у смрти с најгорим бити:
Са убицама и злотворима
— Тешко је с тобом, теже без тебе,
Ко није с тобом, тај губи себе.

Ал кад чујемо да си васкрсо
И смрт и пако смрћу скрушио,
Тад бреме наше нема тежине
Нити крст тешки има горчине

— Тад с тобом лако, лако без бола,
Лако носити крст апостола.

ЉУДИ ТРАЖЕ

Шта то људи траже? а сви нешто траже:
Да се развеселе, ил да се оснаже;
Једни хоће срећу на тамноме путу,
Други желе срећу у домаћем кућу,
Једни траже знање а други имање,
Ови хоће славу, они благостање.
Сан је једним правда, другим љубав слатка
Ал сви траже једно — живот без престанка.

О, синови Божји, шта сте уплашени?
Гле, сви снови ваши већ су остварени:
У Христу је радост, светлост и весеље,
Поставите Христа софри у зачеље
У Христу је срећа, знање и имање,
У Христу је слава, право благостање.
У Христу је правда, и љубав преслатка,
У Христу богатство, живот без престанка.

Сва тражења ваша у једно се свODE
И све жеље ваше само Христу воде.
Мимо Христа браћо свуд је странпутица,
Мимо Христа свака жеља — дангубица.
Све што помислите, срцем пожелите,
Сто пута у Њему толко находите.
Он не зна за Нема, Он не зна за Нећу,
У Њему једином свак налази срећу.

С ТВОЈОМ ПОМОЋИ

С твојом помоћи Христe свемоћни,
С твојом помоћи Свуда се стиже
Све се постиже С твојом помоћи.

С твојом љубави Христe љубавни,
С твојом љубави Стиче се слава
И радост права С твојом љубави.

С твојом красотом Христe прекрасни,
С твојом красотом Сва твар нам блиста
Красна и чиста С твојом красотом.

НЕМА СМРТИ

Кад ја умрем, децо, запалите свећу,
Ал ја ни у смрти мртав бити нећу.
Не плашим се смрти нити гробне таме
Ја умрет не могу, — Христос умре за ме.
Од вашег вида смрт ће ме сакрити
Ал смрт нема моћи мене умртвити.

Дуг се једном плаћа, Христос плати за ме,
Не плашим се смрти нити гробне таме.
Бесмртни ме Христос бесмртним учини
И вечноме Оцу крај себе усини.
Ја умрет не могу и када би хтео,
Од смрти ме Христос за навек отео.

Верујте у живот, то нек ми је даћа,
Смрт и живот никад нису били браћа
И љубите Христа — то је Нови завет,
То Његов аманет, и од мене савет.
Вера коров коси, љубав руже сије,
Двојни кључ од Раја у њима се крије.

Христос ће ме благи од греха разреши
Опростите и ви што вама сагреши'.
Желим да будете сви од мене бољи
Живећи у свему по Божијој вољи.
— Кад ја умрем децо, запалите свећу,
Ал ја ни у смрти мртав бити нећу.

СРПСКИМ СВЕТИТЕЉИМА

Светитељи српски, небесни весници,
И вечнога Слова, јасни словесници,
У дух одевени, духом обожени,
Духом оснажени, Духом научени
— Учитељи бисте народу својему
Послушан да буде закону Божјему,
Да зна и упамти да са лаког пута
Лако се и пада, лако и залута.
Стазом а не друмом к небу се узлази,
На узаној стази Бог човека пази.
Ко се крсним знаком крсти по прсима
Крст носити мора на својим леђима.

У души се бори вечност са временом
Ал нада ју снажи под тешким бременом.
Када муке тешке за мукама следе
Испит се полаже; сва небеса гледе.
Постој и потрпи са Божјом помоћи,
Само душу чувај, све друго ће проћи,
У одбрани душе, правде и истине,
А у име Христа све жртвуј, Србине.
Тако нас учисте, оци богоносци,
Примером и словом, славни крстоносци.
Трудовима вашим народ просветисте,
Вером и љубављу братство утврдисте.
Од ваших је суза земља процветала,
Од ваше је крви слава заблистала.
Потекло је миро из ваших гробова
На лек и утеху Божијих синова.
Од ваших се мошти страшна сила јавља,
Тако и у праху Бог свеце прославља.
Ко за кратка века Бога задужује,
Томе Бог се вечно, вечно одужује:
Прославља му име у вечној младости,
Прославља му душу, па и мртве кости,
Из костију гробних жива сила гори
Једне да излечи, друге да укори.
Живи мртвом ходе да им он поможе,
Цареви и књази, себри и велможе.
О, ви бесмртници, бесмртни сте стали
И душом и телом ка богови мали.
О, бисери драги са небеских грана
Просути по земљи светога Балкана.
Ни простор ни време нас више не тесне,
Нит вас већим чине похвале и песме.
Ал нас љубав гони да вас прослављамо
И службе чинимо и песме певамо.
Велике војводе Србије Небесне
О, безбројне српске, војске бестелесне,
Ви сте српског стабла најплоднија грана,
Ви сте наша снага и наша одбрана:
Помозте нам живет по Божијој вољи
Да из дана у дан сви бивамо бољи,
Из духовног света и духовним мачем
Помозите, светци, бољем а не јачем.

МОЛИТВА РОБА У ТАМНИЦИ

Како су сјајне звезде твоје, Господе; како су разнобојне у савршеној слици, и како разнозвучне у савршеној музици.

Гледао сам их у селу моме, држећи се скута матерна, и у трепету од тајне шаптао: то су свете птице небесне.

У том једна полете и паде, а мајка се прекрсти и викну: спасај се, робе!

Где је роб, нано?

Може бити близу нас, дрхтавим гласом одговори мајка.

О, нано мила, погодила си: гле, онај који се држао скута твога, сад је роб. И који је с тобом гледао јато сјајних звезда, сада кроз тамничко окно види једну једину.

За њу једну хватам се као за skut мајчин, и чујем глас њен. спасај се, робе!

Како да се спасем, питам ју, кад спаситеља немам? И опет чујем глас: спасај се робе!

Како да се спасем, кад кључа немам, питам и питам? И поново чујем глас: Спасај се, робе!

Али моја звезда одмиче. Видим је тек пола. Притискујем главу уз решетку, да је још гледам.

Мало, мало, па замаче; одлети света тица Божија, и остави мрак пред очима мојим, и заповест у ушима мојим: спасај се, робе!

Господе Боже, матере моје, Створитељу звезда и људи, и сваке твари видне и невидне, буди ми Ти спаситељ мој.

Ти, коме није потребно сунце да би видео у тами, ни кључ да би отворио тамницу, пошљи анђела Твојега, и избави ме као Петра.

Ако ли је по мудрости Твојој, да ми се тело у тамници мучи, да би се душа очистила, буди Твоја воља а не моја.

Који би хтели спасти, не могу, а који би могли, неће.

Ти си једини који и може и хоће, Господе Човекољупче, слава Теби.

НЕБЕСНА ЛИТУРГИЈА

1.

Хај, шта се оно чује из даљине:

Дал су вјетри, дал су вихорови,

Ил шуморе горе јаворове,

Ил са земљом трава разговара,

Ил пјевају на небеси звезде?

2.

Нит су вјетри, нит су вихорови,

Нит шуморе горе јаворове,

Нит са земљом трава разговара,

Нит пјевају на небеси звезде,

Но служи се света литургија

У небесном царству Христовоме.

3.

Службу служи Јован Златоусте

И са њиме три стотин владика,
Све владика земних мученика
И три хиљад часних свештеника,
Свештеника Божјих угодника.
Ђаконује ђаконе Стеване
И са њиме свети Лаврентије.
Свети Павле чита Посланије,
Свети Лука свето Вангелије,
Крсте држи царе Константине
А рипиде свети стратилати
Димитрије и с њим Прокопије,
Георгије и с њим Јевстатије
И Остали многи стратилати.
Огањ носи Огњена Марија,
Тамјан пали Громовник Илија,
Свети Врачи помазују миром
А Крститељ водом покропљава.
Херувими поје Херувиду
А Цар славе сједи на престолу
Лицем својим небо осветљава.
С десна му је света Богомајка
Огрнута звјезданом порфиром,
Свети Сава жезал придржава,
А народа ни броја се не зна,
Више га је но небу звезда.
Измјешани свеци с анђелима
Па се не зна ко је од ког љепши.

4.

Кад се света литургија сврши
Светитељи Христу прилазили
И пред њиме поклон учинили,
Најпоследњи Светитељу Саво
И са Савом Срби светитељи.
Свети Саво метаније прави,
Ал се не хте светац да усправи
Већ остаде на земљи лежећи.
Тад прилази света Богомајка
Да подигне светитеља Саву,
Јер јој Саво Хилендар посвјети,
Ал се Саво диже на кољена
И даље се дићи не хоћаше
Већ остаде пред Христом клечећи.

5.

Благи Христос Саву миловаше
Од милоште вако му збораше:
„Чедо моје Немањићу Саво,
Што си ми се тако растужио,
Што си мене тако расплакао,
Никад тако ти плакао ниси,
Ниси тако плако за Косовом
Кад је српско потамњело царство,
Потамњело царство и господство.
Казуј мени, моје чедо драго,
Како стоји сада Србадија:
Како стоји вјера у Србаља,
Јесу л Срби кано што су били
Или су се Саво измјенили,
Поју ли ми многе литургије,
Подижу ли многе задужбине.
Кано некад у време Немање
И сина му светитеља Саве,
И славнога Милутина краља,
И Стевана милог ми Дечанца,
И Лазара мога мученика
И Милице славне Љубостињке,
Ангелине мајке Крушедолке,
И осталих цара и кнегиња,
Да л се и сад тако Бог поштује,
Да л Србијом свете песме брује,
Јеванђеље да л се моје шири,
Српска земља да л тамјаном мири,
Светли ли се образ у Србина
Пред људима и пред анђелима,
Великаши да л праведно суде,
Богаташи да ли милост дјеле,
Да л сусједа сусјед оправдава,
Да л нејаког јаки подржава
Поштује ли млађи старијега,
Да л девојке држе девојаштво,
Да л попови по светињи живе,
Калуђери да л за народ клече
И да л греју пештере сузама
И за народ топлим молитвама.
Да ли народ недјељу светкује,
Да л празником цркву испуњује?
Казуј мени, дични светитељу,
Српског рода други спаситељу,
Каква ти је голема невоља
Те ти рониш сузе низ образе,
Пјесму неба плачем завршаваш?"

6.

Тад говори светитељу Саво:
„О Господе велики и силни,
Пред киме се тресу херувими,
Има ли ишта теби непознато?
Та ти видиш срце у човјеку
И познајеш најтајније мисли.
Видиш црва под кором грмовом,
под каменом гују отровницу,
На дну мора свако зрно пјеска.
Не могу се од тебе сакрити
Тамних људи тамна безакоња,
Због којих си на крсту висио;
Али твоја љубав све покрива,
Из љубави незнаније јављаш,
Из Љубави ти о знаном питаш,
Да ти кажем што ти боље знадеш.

7.

„Нису Срби кано што су били.
Лошији су него пред Косовом,
На зло су се свако измјенили.
Ти им даде земљу и слободу,
Ти им даде славу и побједу,
И државу већу Душанове,
Ал даром се твојим погордише,
Од тебе се лицем окренуше.
Господа се српска изметнула,
На три вјере оком намигују,
Ал ни једну право не вјерују,
Православље љуто потискују.
Одрекли се српскога имена.
Одрекли се својих крсних слава,
Свече своје љуто увредили.
А ко диже цркву задужбину,
Не диже је теби него себи.
Цркве дижу да их виде људи,
Цркве дижу, Богу се не моле,
Нит Божији закон испуњују.
Великаши правду погазили,
Богаташи милост оставили,
Не поштује млађи старијега,
Но се млађи паметнији гради,
Нит нејаког јаки подржава,

Већ га ломи док га не саломи,
Нит сусједа сусјед оправдава,
Већ се куне криво за неправду
Због блатњаве земље од аршина.
Свештеници вјером ослабили,
Калуђери посте оставили,
Нит дјевојке држе дјевојаштво,
Свилу носе, грехом се поносе,
Млади момци поштењу се смију,
А свој разврат ни од ког не крију,
Нити народ за недјељу мари,
Ни за празник ни обичај стари,
Нит празником цркве испуњује,
Празне цркве ка пећине пуне,
Празне душе, па празне и цркве;
Свуд се црни црно безакоње,
Стид ме једе и стид ме изједе,
Због гријеха народа мојега,
Што и мене држиш близу себе.
Зато плачем, мој предраги Спасе,
Вјечност ми је кратка за плакање,
Волио бих и у паклу бити,
Само Срби Богу да се врате."

8.

Мирно Господ саслушао Саву,
Па подиже своју свету главу;
И мислима небеса потресе.
Заблисташе муње и громови,
Надуше се гавани облаци,
Лед се просу о Петрову дану,
Сва побјеле земља Србинова,
Ка од губе губава грјешница.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

9.

Тада Господ устеже облаке,
Да не падне киша ни росица,
Благо сунце у жар се обрати,
Сва сагоре земља Србинова,
Пресушише рјеке и потоци,

Прекапише дубоки кладенци.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

10

Тада Господ ваши попустио,
По воћу се ваши ухватише
Обрстише шљиве и јабуке,
Сасушише питоме воћњаке
По питомој земљи Србиновој.
Закукаше Срби у невољи.
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

11.

Тада Господ помор попустио,
Да помори и старо и младо.
Ударише љуте болезање,
Тесна гробља а мало гробара,
Гробарима отежаше руке.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

12.

Тада Господ кризу попустио.
Пуна земља свакога обиља,
А сви вичу: нигдје ништа нема.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

13.

Тад Сатану Господ одријешо,

Из пакла га на Србе пустио,
да до рока своју вољу врши,
И да чини што је њему драго,
Са државом и са српским тјелом,
Само да се не дотиче душе.
А Сатана војске подигао,
Од звјериња свога и људскога,
Све од самих Божјих противника,
И својијех једномишљеника.
Којих би се марва застидјела,
И Вепрови дивљи посрамили.
Пакленим их огњем наоружо,
Повео их на земљу Србију.

14.

Бљуну огањ из адових жвала,
Па запали кућу Србинову,
Све разгради што је саграђено,
Све прождера што је умјешено,
Све однесе што је изаткано,
Све разграби што је уштеђено,
Све раскући што је закућено,
Све поплува што је освећено,
А господу у окове веза,
Старјешине врже на вјешала,
Ил умори глађу у тамници,
Поби момке, зацрни ђевојке,
Згрчи мајке над кољевке празне,
Над кољевке празне и кржаве.
Још завеза језик у Србина,
Да не смије пјеват ни кукати,
Нити Божје име спомињати,
Нити брата братом ословити;
Још завеза ноге у Србина,
Да не смије слободно ходити,
Осим тамо куд га коноп води,
Коноп води или кундак гони;
Још завеза руке у Србина,
Да не смије радит ван кулука,
Нити сјести, нити хљеба јести
Без сатанске горде заповјести,
Нити ђецу своју својом звати,
Нит слободно мислит ни дисати.

15.

Тако ишло задуго земана
Док набуја земља Србинова
Од мртвијех српскијех тјелеса,
И од крви српских мученика,
Ка тијесто од јакога квасца.
Тад анђели Божји заплакали,
А Срби се Богу обратили,
Јединоме своме спаситељу,
Вишњем Богу и светоме Сави.
Тад се Саво стресе од ужаса,
Скочи, викну иза свега гласа:
„Доста, Боже, поштеди остатак!”
Тад је Господ послушао Саву,
На српско се робље ражалио,
Те Србима гријехе опростио.

16.

Засија се лице Србиново,
Зазвонише звона на весеље,
Замириса земља од тамјана,
Заблиста се Христова истина,
Зацари се милост и поштење,
Анђели се са неба спустише,
Па Србију земљу загрлише.

17.

Хај, шта се оно чује из даљине?
То се опет служи литургија,
У небесном царству Христовоме.
Службу служи светитељу Саво,
И са њиме три стотин владика,
И три хиљад српских свештеника,
Ђаконује архиђакон Стево,
А са њиме ђакон Авакуме
Што на колцу за Христа пострада,
На баиру усред Биограда.
А цар славе сједи на престолу,
Док са земље грми ка олуја,
То Србија кличе — Алилуја!
Благо мајци која Саву роди
И Србима док их Сава води.

ЗИДАЊЕ ЉУБОСТИЊЕ

Хај, Боже мили а Боже једини
Шта се оно чује из даљине
Дал то звече сабље агарјанске
Ил јауче сиротиња раја
Нити звече сабље агарјанске
Нит јауче сиротиња раја
Но то чекић о камен удара
Тешки чекић Рада неимара
И његових триста каменара
Чекић туче, чарне горе хуче
Чекић бије, звериње се крије.

1.

Кад је Раде посо почињао
Сабрао је пет стотин мајстора
Па овако њима говорио:
„Браћо моја и дружино драга
Позвала ме царица Милица
Најславнија српска удовица
Да јој зидам цркву Љубостињу
Њеној души вјечну задужбину
Ка што зидах славноме Лазару
Задужбину цркву Раваницу
Да се и њој поје литурђија
Овог свјета кано и онога.

2.

„Ал чујте ме моја браћо драга
Није зидат цркву ка цамију
Нит је зидат цркву ка ћуприју
Кад се црква православна зида
Прво душа од греха се вида
Па се кади тамјаном молитве
Опасује пасом уздржања
И светијем причешћем залаже
Тако само и Господ помаже
Ето вас је пет стотин мајстора
Прије него цркву отпочнемо
Да постимо неђељицу дана
Да постимо и Бога молимо
Седмог дана да се причестимо
Светом Крвљу Христа спаситеља.

3.

„И још браћо завјет да чинимо
Да држимо петак и сриједу
И остале посте по закону
Од злих дјела да се устегнемо
И од псовке, ђавоље уловке
И од сваке злобе у мислима
У мислима тајним у срцима
Одвојени од својијех љуба
Да живимо строго по хришћански
По хришћански и по манастирски
Више сада него ли икада
Док зидамо цркву Љубостињу
Царичину царску задужбину
Тако нам је остало од старих
Кад је Саво свету Жичу зидо
Краљ Владислав цркву Милешевку
А краљ Стеван Високе Дечане.

4.

„Па сад браћо да се разумјемо
Ко је вољан ваки завјет дати
Тај ће моћи са мнош работати
Нек остане, нек у Рада гледи
Раде ће се њему одужити
А царица Раду неимару.
Кој другаче мисли и умује
Тај нек иде, просто нека му је
Нека зида по калу калдрме,
Беговима камене конаке
Ханџијама низ друме ханове
И хоџама арапске џамије
Па нек ради нек се хљебом храни
За тог нема посла ни динара
У дружини Рада неимара”.

5.

Кад то чуше пет стотин мајстора
Двје стотине њих се издвојише
На рамена алат затурише
Па одоше кудекоји знаде
Остадоше три стотин мајстора
Остадоше завјет положише
Завјет Богу и Богородици
А свом Раду вјерност и послушност.

6.

Многе мајке родише јунаке
Многе мајке родише вјештаке
Неке мајке родише и царе
Неке опет свете патријаре
Ал је један Боровићу Раде
Српске земље протонеимаре
Што му равна у свијету није
По вјештини са вјером вјенчаној
Благо мајци која га родила
Српској земљи што га одхранила.

7.

Зида Раде цркву Љубостињу
Мушки зида, женски украшује
Ђевојачки по мермеру везе
По мермеру кано по ђерђефу
Руком зида, срцем Бога моли
Да заштити цркву ода свуда
Те да траје до Страшнога Суда.

8.

А Милица покрај Рада стоји
Сваки камен милује и броји
На свакоме воштаницу пали
Сузе лије, вако намјењује:
„Овај камен нека спомен буде
Мом Лазару честитом кољену
Војсковођи крстоносне војске
Што за Христа паде на Косову
Да се вјечно пјева и спомиње
У небесном царству Божијему
И у сваком дому Србинову.

9.

„Овај други нека спомен буде
Мом бабајку, старом Југ Богдану
Ћутљивоме старцу на језику
Али гласном у витешком боју.
О, мој бабо, спомен овај мали,
Ал сузама ја га више зали
Него кречом Раде неимаре.

10.

„Овај трећи мојој старој мајци
Милој мајци мојих девет брата
Девет брата девет Југовића
Што из ока сузе не пустила
Ни за једним сином ни рођаком
Док јој срце пуче за Дамјаном
Кад јој гавран пусти из облака
Из облака па у крило мајци
Мртву руку мог брата Дамјана.
Теби, мајко, овај камен мали
Сузама га тужна ћерка зали
Вреле сузе с врелим кречом смеша
С врелим кречом Рада неимара.

11.

„А сад, Раде, славни неимаре
Глачај мени девет каменова
Нек блистају ка сестринске сузе
све за спомен мојих девет брата
Девет брата девет Југовића.
Глачај длетом а ја ћу рукама
И рукама и челом и лицем
Нек осјете њине свете душе
Колико их милује сестрица
Сад жалосна робиња Милица.
Ево палим на сваком камену
Од мирисна воска воштаницу
Да Бог прости мога милог Бошка
Барјактара све царево војске
И Војина, Влатка и Дамјана
И остале Бог да прости редом...
Реч је слаба — језик ми се суши
Али ето — лакше ми је души”.

12.

Кад то чуо Раде неимаре
И његових триста каменара
Опустише чекић и мистрију
Заплакаше кано ћеца мала
Па је Раде кроз плач бесједио
„Госпо наша, царице Милице
Ти једина роду узданице
Та не плачи, срце нам не парај

Не слаби нас и не малаксавај
Ова црква треба да је пјесма
Пјесма Богу из долине плача.
Пјесма снажи руке неимара
Тежак посао пјесма олакшава
Ка што бива међу жетеоци
Међу копачи и међу орачи
Међу ткаље и међу везиље
И ја госпо бејаш на Косову
А са браћом и родбином цјелом
Сви осташе гробом на бојишту
Сам се врати потуцало Раде
Да сам хтео за њима плакати
Обадва би ока исплакао
Те ти не бих данас овђе био
Ни зидао твоју задужбину
Слијеп не зида својим рукама
Теке пипа туђу зидарију.
Него пјевај, госпо, или ћути
Прими савјет, на ме се не љути.

13.

„Но почуј ме што ћу бесједити
Што је прошло нико не поврати
Што ће доћи нико не одврати
Него скупи триста удовица
Све косовских сињих кукавица
Да пјевају пјесму будућности
Да пјевају српском васкрсењу
Тако ћемо, о, царице свјетла,
Носилице свенародног бола
Свенародног бола и надања,
Тако ћемо твоју задужбину
Брзо свршит и срећно довршит“.

14.

Милица је мирно саслушала
Па је Раду вако бесједила
"Мудра главо, неимаре Раде,
Мудро мислиш и мудро говориш
Послушаћу како ме сјетујеш
Ал допусти цркви до слемена
Да ја сама плачем за Косовом
Да оплачем косовске јунаке
Да ожалим прошлост Србинову

А по томе, Боровићу Раде,
Од слемена до врха кубета
Нек се ори пјесма будућности."

15.

"А сад Раде овај камен вељи
Нек је спомен војводи Милошу
Моме зету, славном Обилићу.
Ој, Милоше, сунце међ звјездама
Ој, Милоше, дико витезова
Сад опрости честитоме кнезу
Што послуша Бранковића Вука
Послушао па се покајао.
Овај камен Топлици Милану
Овај до њег Косанчић Ивану
Милошевим до два побратима
Крв им печат вјерности Лазару
Моје сузе — од мене уздарје."

16.

"Овај камен нек је спомен драги
Страхињићу витезу без мане
Што погуби силног Влах Алију
Те част опра дому Југ Богдана.
Овај до њег Херцегу Стјепану
Што направи покор од Турака
А са своји кршни Херцеговци.
Овај до њег Мусићу Стевану
И брату му Мусићу Лазару
Синовима Мусе војеведе
И Драгане сестре цар Лазара.
Овај камен Ваистину слуги
Што погибе крај свог господара.
Овај до њег Васојевић Стеви
Што опозда стићи на Косово
Што опозда али не одоцни
Но бој нови отпоче са Турци
Док последње обоји божуре
Крвљу својом и крвљу Азијском
И све храбре ђеце Васојеве
Те се тако ослободи клетве
И Лазина прими благослова."

17.

"Овај камен Рељи од Пазара
Чудном Рељи, крилатом јунаку
Што потврди славу Србинову
Својом славом и својим јунаштвом.
Овај до њег Владети војводи
Што ми први донијео гласа
Са Косова поља божурнога
Ће божури бјели растијаху
Док од бјелих посташе крмезли
Обојени крвљу од јунака.
Овај до њег слуги Голубану
Што вољаше за крст умријети
Нег остати са мном у Крушевцу.
Овај до њег Орловићу Павлу
Рањеноме до смрти витезу.
Овај до њег Косовци ђевојки
Што умрије лечећ рањенике
— глачај Раде овај камен бјели
Нек се блиста српско ђевојаштво
Ка јутарња звјезда међ звјездама."

18.

Тако Госпа редом спомињала
Спомињала косовске јунаке
Сваки камен споменик једноме
Јал двојици јал десеторици
Десетини јал буљуку цјелом
Са њиховим славним војводама
Док сто тисућ није набројала
Изгинуле на Косову војске
Сваки камен плачем оживјела
На свакоме свјећу упалила.

19.

Тако ишло по задуго врјеме
Док је Раде цркву изградио
Од темеља дори до слемена
А кад Раде до слемена дође
Тад царица свика удовице
Свикала је триста удовица
Све косовских сињих кукавица
И са њима њине сирочиће
Соколова палих соколчиће.

20.

Па кад их је царски погостила
И дарима многим обдарила
Овако им смјерно бесједила
"Сестре моје, тужне удовице
Погледајте цркву Љубостињу
Док је Раде до слемена зидо
Ја сам сваки камен најменила
Јунацима палим на Косову
За крст часни и слободу златну
Јали моме јал вашем бабајку
Јали моме јал вашем војину
Јали мојој јали вашој браћи
Јали моме јал вашем рођаку
Јали куму јали пријатељу
Јал велможи јал његовом слуги.
Над сваким сам сузе исплакала
И свакоме свјећу запалила
Нек свак има споменик у цркви
Баш у овој бјелој Љубостињи
Као да су живи узидани.
Њине душе нека овдје сљећу
Нека буду близу моје душе
Нека штите свету Љубостињу
Нек слушају српске уздисаје
И молитве сиротиње раје
Па нека их у небо узносе
Пред Господа и Богородицу."

21.

"Сестре миле, ја вас нисам звала
Да плачете и да наричете
Над косовским драгоцјеним гробљем
Милица се за вас исплакала
Док је Раде Љубостињу зидо
Од темеља дори до слемена
Докле цркву није претворила
А у српски велики сузарник.
Данас ваше сузе уштедите
Још ће бити дана за плакање."

22.

"А сад Раде гле кубета зида
Витка, свјетла, висока и красна
Да нам буду спомен будућности

Будућности свјетле Србинове
Издане на горкој прошлости
На мукама многих мученика
На жртвама многих витезова
На сузама многих удовица
И на писку многих сирочића.
Сада сестре пјесму запјевајте
Запјевајте пјесму радосницу
Запјевајте српској будућности
И будућим срећним кољенима
Што ће доћи после ропске ноћи
Запјевајте српском васкрсењу
Докле Раде уздиже кубета
На бијелој Љубостињи цркви."

23.

Кад то чуло триста удовица
У грлу су сузе уставиле
Па дрхтавим гласом запјевале
Запјевале пјесму радосницу
Радосницу српској будућности
„О свевишњи Боже над војскама
Над војскама небесних анђела
И војскама српскијех ратника
Благослови српска покољења
Што ће доћи после ове ноћи
Да с' умноже са Твојом помоћи
Кад Ти хтеднеш и Ти када рекнеш
Сухо дрво озелењет мора
Кад Ти хтеднеш и Ти када рекнеш
Српски ће се васкрс заблистати
Твојом славом Срби прославити
Порушени двори оправити
И кандила хладна упалити
Упрљано име Исусово
Опраће се водицом од ружа
Усправит се сломљени крстови
А замукла звона зазвонити
Земља ће се крстом освјештати
Народ ће се Христу поклонити
Завладаће правда и слобода
Зацарити љубав и истина
Наша села пјесмом напунити
С младићима старци ће играти
С невјестама баке ликовати.
Хвала Богу и Божјој милости

О, да дивне српске будућности
Красне, свјетле, високе и славне
Ка кубета царице Милице
Што их гради неимаре Раде.
Све ће тако бити ако Бог да
И бијела црква Љубостиња
Наше миле Госпе задужбина."

24.

То све слуша Раде неимаре
Па од миља и он запјевао
Још повика на триста мајстора
Да и они гласно запевају.
"Кад косовске, браћо, удовице
Пјеват могу народу и Богу
И у ноћи чекати свануће
А у ропству срећу и слободу
Шта ј' остало нама јунацима
Што са Лазом бисмо на Косову?
Но, пјевајте, браћо моја драга,
Све пјевајте и опет пјевајте,
Док на цркви кубета свршите
Кубета нас са небом везују
И са светом Небесном Србијом
И са свјетлом нашом будућношћу
Тако рече госпођа царица
И осталих триста удовица."
Тад запева три стотин мајстора
Запјеваше мушки гласовито
Чекићима пјесму удвојише
Све пјеваше и попијеваше
Докле свету цркву довршише.

25.

Ето тако, Срби и Српкиње,
Љубостиња како се градила
Пола с плачем а пола с пјевањем
То је судба правога човјека
И то вам је судба Србинова
Без плакања нема радовања
Без трпљења нема ни спасења
Без Голготе нема Васкрсења
Једно с другим када се удруже
Личе трњу око рујне руже.
То је знала царица Милица

Љубостињска славна ктиторица.
Сад на небу ко звезда се сија
— Света српска мати Евгенија.

ЗИДАЊЕ ВРАЋЕВШНИЦЕ

Боже мили, на свему ти хвала
Шта се оно слуша из даљине
Од Рудника дебеле планине?
Нешто грми, ал облака нема
Нешто хучи, али вјетра нема
Нешто тутњи, ал се не ратује
Нешто свира, ал сватова није
Од свег тога није ни једнога
Већ лов лови Облачићу Раде
Са његови момци и хајдуци
Са његови хрти и огари.

1.

Лов ловио у свету неђељу
Кад се служе свете литурђије
По црквама и по манастири
Кад сав народ пред Господом стоји
На молитви и на покајању
Па се света неђеља наљути
На челника Облачића Рада
Те га благом казном ударила
Пред очи му маглу замаглила
Како њему тако и његовим
Хајдуцима мрким и момцима
И хртима витким брзоногим
И гаравим оним огарима
Па кроз маглу очима гледају
Право гледе, наопако виде,
Од пањева чине им се вуци
А од клада дебели међеде
Још од грана и зелена лишћа
Чине им се тице крилатице
Па стрјељају кладе и пањеве
Вите гране и зелено лишће
А пси гризу кладе и пањеве
Ка да гризу међеде и вуке
Још хватају оборене гране
Вите гране и зелено лишће
Ка да су то тице крилатице

Ал када би ловци притрчали
Да прихвате дивљач устрјељену
Хватали би кладе и пањеве
Јали гране јал зелено лишће
И тад би се грдно застидјели
Како су се ружно преварили.

2.

А дивљач је испред њих бјежала
Све урлају дуговрати вуци
И мумлају дебели међеди
Рокће чопор дивљијех вепрова
Врекћу срне, врече дивокозе
Шмукћу зеци а кевћу лисице
Креште креје, гракћу гавранови
Тетреб квоче а грлица гуче
У вис бјеже с циком орлушине.

3.

Опет ловци јуре у потјеру
Ал магла им виси пред очима
Опет ваде стрјеле из тоболца
Па стрјељају кладе и пањеве
Вите гране и зелено лишће
Опет хрти гризу кладурине
Кладурине и сухе пањине
Жваћу гране и растржу лишће
И опет се ловци преварили
И опет се стидом застидјели
А највише Облачићу Раде.

4.

Трећом слуша Облачићу Раде
Слуша Раде и чује урлање
Штекетање чује и вречање
И крештање и кобно циктање
Па повика јунак иза гласа
„Брже амо момци и хајдуци
Та ево их нама на домаку
Вала сада преварит ме неће
Свак нек стрјеља вука јал међеда
Ножевима оштрим нек докрајчи
Ја ћу овог мени најближега"
То изрече, лаку пусти стрјелу

Да устрјели испред себе звјера
Па је оштра потргао ножа
И притрчо да умртви звјера
Кољеном је звјерку притиснуо
А ножем је снажно ударио.
Авај, Боже, да страшне обмане!
Нож прољеће кроз трулу буквину
И зари се Раду у бутину.
Исто тако момци и хајдуци
Свак узјахо некакву пањину
Јал пањину јали кладурину
Па је сјече ка да звјерку сјече
И сви су се љуто обранили.

5.

Тад се свима очи отвориле
Уклонила магла са очију
Па крв бришу, ране завијају
А од стида очи оборили
Један другог не смје да погледа
Онда јекну Облачићу Раде
Болно јекну, на дружину викну
"Бјежите, браћо, спасавајте главе
Та ова је гора опчарана
Јал од вила, јал свете неђеље"

6.

Па кретоше ловци низ планину
Наслоњени један на другога
Мање рањен тежег придржава
Ка да иду из боја крвава
Кад су тако дуго путовали
Ал да видиш чуда невиђена
Пред њима се указа пештера
Пред пештером стотине звјерова
Над пештером кружи јато птица
И вију се бијели орлови
На камену чудан старац сједи
С обје руке милује звјерове
А звјерови руке старцу лижу
Умиљати кано и јагањци
Старац збори и учи звјерове
Свети наук о свјетој неђељи
"Ој звјерови моји пријатељи
У неђељу Бог је свјетлост саздо

У неђељу Христос се родио
У неђељу из гроба васкрсо
У неђељу Дух Свети се јави
Зато људи празнују неђељу
Упражњени од тешких работа
И обичних брига и послова
Још неђељом крв не прољевају
Но хитају цркви на молитве
Тако и ви планински звјерови
Пријатељи моји и комшије
Немојте се грјешит о неђељу
Ни нападат стада ни чобана
Нит икаква живога створења
Ово знајте и добро памтите
Једног истог дана створени су
Божји људи и Божије звјери
Истог дана и од истог Творца
Па гледајте, људе не штетите
Сем за казну ће вам Бог укаже
А ја за вас молићу се Богу
Нападне ли на вас ко неђељом
Бјежите к мени у ову пештеру
Ви под моју ја под Божју руку
Ваш сам пастир, ви сте моје стадо".

7.

Кад звјерови саслушали старца
На очи им сузе прокапале
Па до земље повијају главе
Благо мучу, грокћу и цикоћу
У знак да се старцу завјетују
Послушни му бити до вијека.
Тада старац повели звјерињу
Да се с миром у гору разиђу
А у нужди опет да му дођу
Кано стадо својему пастиру.
Скута му се звјери дотакоше
О кољено мало очешаше
Мазећи се и умилујући
И тако се са њим опростише
Па у гору зелену одоше.

8.

Онда старац на кољена клече
Па чудесну пјесму запјевао

Свету пјесму светој Богомајци
"Радуј нам се ти Господња двери
Златна двери непроходимаја
Јака стјено и покрове свима
Који к теби за помоћ притичу
О, радуј се пристаниште тихо
У ком није бура ни вјетрова
О, радуј се неискусобрачна
Што нам роди из чистога крила
Творца Бога, нашега и твога
Не престани никад молити се
За нас грјешне што се Сину твоме
Поклањамо и пјесму пјевамо".

9.

То гледао Облачићу Раде
И његови момци и хајдуци
Сакривени у густо дрвеће
Устрашени кано укупани
Кољено им бије о кољено
А цвокоћу ка на мразу зуби
Но гле старца када се усправи
Бјеше страшан ко свети Илија
Опасан је витом павитином
Препасао и косу и браду
Колика му коса до појаса
И колика брада до појаса
Толика му још испод појаса.

10.

Тад се старац три пут прекрстио
Па повика заповједним гласом
"Што се кријеш Облачићу Раде
Што се кријеш Поступовић Раде
Са момцима и са хајдуцима
Ходи амо да ране видамо
Што их данас задобисте лудо
А у рату са светом неђељом."
Кад то чуо Раде са дружином
Још већма се они уплашише
Па хтједоше бјегом побјегнути
Али им се ноге уштапиле
Напред не сму а назад не могу
Сви мишљаху да је привиђење.

11.

Опет викну старац од пештере
"Што се плашиш, Облачићу Раде
Ти си витез први у држави
У држави Смедеревца Ђурђа
"Ни Турака нјеси се плашио
На Косову кад си војевао
Уз Лазара честитог кнеза
Зашто си се сада уплашио
Од једнога старца убогога
Убогога старца пустињака
Ти с оружјем а ја без оружја
Ти с дружином а ја инокосан
Лудо мислиш да сам привиђење
Нисам Раде но човјек у тјелу
Но приђите да се одморите
И да љуте ране привијете."

12.

Тад се Раде мало охрабрио
Па приђоше пред пештеру старцу
И на земљу пред старца падоше
Ка Богу се њему поклонише
Старац шапће у небо гледећи
"Теби Боже ово поклоњење
Теби Боже а не грјешном мени."
Води старац госте у пештеру
У пештери није ништа нема
Сем икона и осим кандила
И асуре по земљи прострте.
Ту им старац молитву очито
И помазо ране на свакоме
Светим уљем из малог кандила
У пештери ка у гробу тама
Ал је старац собом осветљава
Када хоће и колико хоће
Сјај из њега сунчан исхођаше
Што задиви Облачића Рада
И његове момке и хајдуке.

13.

Тад их старац љепо посадио
Пред пештером ка на теферичу
А на стјене ка на пријестоле

На кладине ка на миндерлуке
Старац сјео спрам западног сунца
Па он ћути броји бројанице
Ћути старац, и гости му ћуте
Прибра снагу Облацићу Раде
Па прозбори: "Кажи, свети оче
Јал си човјек јал Божији анђел?"
"Нисам анђел, старац одговара
Нисам анђел него човјек грешан
Ево има четрдес година
Како но сам свијет оставио
Уз Христа се душом приљубио
У пештери овој осамио
Ће су мисли моје занимање
А молитва најслађа трпеза
Уздисање небесно дисање
Честе сузе здрава напојница".
Ту уздахну старац и засузи
Опет наста без речи ћутање
Само душа с душом разговара
Док се Раде усуди зборити
"Твоја ријеч мелем је за душу
Па те молим још нам, оче, причај
О твојему путу у животу".

14.

Ману главом старац уздишући
"Далеко је да ти све повједам
Но кад желиш, оћутати нећу
Ту сам рођен неће под Рудником
А од рода Богу угоднога
Чобан бејаш у ову планину
Коју знадем ка прсте на руци
Ал судба ме далеко занесе
Кад Обилић бјеше на Плочнику
И ја бејаш у његовој војсци
Која скрши силу некрштену
Дворник бејаш великом војводи
Бејаш мио Обилић Милошу
А он мени други свети Ђорђе
Што сатире неситу аждају
На Плочнику Срби побједише
Само један ја оста побјеђен
Некако ме Турци опколише
И у руке жива ухватише
У Азију жарку одведоше

Ће робовах десетину љета
И кулучих редом без престанка
Дан и ноћ се Господу молећи
Да ме љутог робовања спасе
Једне ноћи клекох на молитву
Кад поспали бјеху кулучари
И до зоре плаках на молитви
Бог се благи на мене смилова
Те ми посла анђела спасења
Стаде анђел, овако ми збори
"Ја сам анђел Бога свевишњега
Какав завјет желиш Богу дати
Да те ове бједе ослободи"
Ја у страху овако му рекох
"Ништа не знам, црвић сам пред тобом
Ал ако је Свевишњем угодно
Дајем завјет да ћу монах бити
И до смрти Господу служити"
Тад ме анђел за косу дохвати
И за тренут далеко пренесе
Сад си, вели, у Јерусалиму
Одрж завјет брата Агатоне
То изрече, невидив се стече
Мени ново име надјенуо
На Христову гробу оставио.
Ја се Богу захвалих миломе
Све светиње оросих сузама
Па се онда дадох у пустињу
У обитељ Саве Освештана
Ту се црном заоденух ризом
И препостих дванаест година
А кад прошло дванаест година
За родином савлада ме жеља
Жарка жеља као жеђ јелена
Бејаш чуо за битку Косовску
И за пропаст царства хришћанскога
И смрт славну добротвора мога
А твојега, Раде, пријатеља
Обилића страшнога витеза
Бог ми и ту жељу испунио
У моју ме земљу повратио
На путу сам сврно на Косово
Гроб Милошев ту сам походио
И свијећу на гроб припалио
По том пређох земљу Шумадију
Докле стигох у ову планину
И застадох у овој пештери

Ту застадох, па ту и остадох
По промислу Творца милоснога
И по гласу анђела светога
Ће сам почо ту да и довршим."

15.

Тад му вели Облачићу Раде
"Хвала Богу на његову дару
Што нам те је оче даровао
Сада видим ниси привиђење
Него светац, лист од наше горе
Ал те молим оче преподобне
Помоли се Свевишњему за ме
И за мене и моју дружину
Што се данас тешко огрјешисмо
Огрјешисмо и осрамотисмо
Лов ловећи у свету неђељу
Прочитан нам молитву проштајну
И још једну у себи потајну
Да би нам се грјеси опростили
Да би нам се ране залјечиле
А ја ти се кунем и заричем
Никад више у лов ићи нећу
У неђељу ни мимо неђеље
Ја Облачић нек би проклет био
Ако своју ријеч погазио."

16.

Старац на то Раду одговара:
"Чуј ме добро, велики војводи
Ране ваше Бог ће залјечити
Ал читати проштајницу нећу
Јер ти с неће брзо опростити
Док не будеш саградио цркву
Саградио цркву покајницу
А у славу Бога великога
И у почаст светог Георгија.
Која памет у лов те наћера
Још да ловиш у свету неђељу
Ради чега! Шале ил одбране?
Није за те шала ни забава
Ни да браниш народ од звјерова
Од звјерова сам се народ брани
А ти брани народ од Турака
Који но су гори од курјака

Ропски народ то од тебе чека
Док још мало остаје ти вјека
Јунак јеси, јуначнијег нема
Богат јеси, богатијег нема
Славан јеси, славнијега нема
У држави Ђуре Смедеревца
Брани народ до последњег даха
И јунаштвом, богатством и славом
Па кад одеш Богу на истину
После себе остав задужбину
Што ће Србе бранит од некрста
Што ће душу бранит Србинову
У времену црњем од овога
Она ће ти бити насљедница
А насљедник свети Георгије
У твом дјелу народне одбране
Без престанка до амина вјека
Тим ћеш стећи на небеси благо
Чини синко како ти је драго."

17.

Тад се старац на ноге усправи
Облачића Рада благослови
И његову сву дружину редом
А они му цјеливаше руке
Цјеливаше скуте и рукаве
Па кретоше вучки низ планину
Нешто вучки а нешто хајдучки
Покрај бистре реке Враћевшнице
Ал кад уз пут ране загледаше
Ни на једном ране не бијаше
Нит се знаде ђе су ране биле
Тад се три пут крстом прекрстише
И вишњему Богу захвалише
Вишњем Богу и светој неђељи
И великом старцу духовнику
Агатону Божјем угоднику.

18.

Мало време за тим потрајало
Зида цркву Облачићу Раде
Бјелу цркву света манастира
Покрај бистре реке Враћевшнице
Цркву зида и не жали блага
Све је гради од најбоље грађе

Што се може у Срба да нађе
Камен тесан а дрво резано
Кров саливен од олова тешка
А изнутра црква исписана
Ка' везена ђевојачком руком
Ликовима Божијих анђела
И војскама Божјих светитеља
И најљепшим ликом светог Ђорђа
Ком је Раде посвјетио цркву.
Четри зида, хиљаде очију
Што с небеса у људе гледају!

19.

Кад је Раде довршио цркву
Зида Раде убаве конаке
С четри стране око бјеле цркве
Сто ћелија за сто калуђера
Па скривнице и још гостинице
Одаклије и трпезарије
И за госте и за поклонице
И за збијег сиротињи раји
Кад се скрива од својих крвника
Све конаке везује кулама
Четри куле на четири рогља
Бијеле се ка четри лабуда
Са кула се на далеко гледа
Манастир се изненадит не да
Док је Раде посо довршио
На товаре блага похарчио
Ал он јунак не би зажалио
Још толико да је похарчио.

20.

Када челник манастир доврши
Зазвонише звона на кулама
А сав народ на кољена паде
Сва се стресе Рудничка планина
Одјек даше шуме и дубраве
Одјек даше горе и пештере
Одјек даше стољетни грмови
Од звона се и лишће потресе
Па све лишће као ситна звонца
Све забруја у славу Божију
Све зазвони у част светог Ђорђа
А за срећу рода србинскога

Дрвета се цркви поклонише
И гране се с гранама загрлише
А небеса земљу целиваше.

21.

Тада Раде узима икону
Светог Ђорђа икону бисерну
Трком трчи уз Рудник планину
Ношен неком жељом и радости
Докле стиже старчевој пештери
Нађе старца пред пештером хладном
Ђе он стоји и звон звона слуша
У сузама купа му се душа
Па му Раде икону предаје
"Хоћу, вели, да је ти осветиш
С њоме свагда мислим војевати
И са њоме на пут путовати."
Старац чино икону освети
П' онда клече и овако рече:
"Свети Ђорђе, Христов мучениче
Свих аждаја славни побједниче
Скруши главе аждајама свима
Што запрјете Христовим вјернима
Што запрјете народу српскоме
Да га трују јали прогутају
Скруши Ђорђе аждају тирјанства
Некрштеног злобног агарјанства
И аждају свађе великашке
И аждају народне неслоге
И издајства српскога имена
И издајства вере православне
И аждају злобе и неправде
Кано што си некада скрушио
Људождерну аждају језерну
Још те молим Христов војеводо
Благослови Облацића Рада
Вођ му буди до вјечнога града
Благослови и свете монахе
А у твојој цркви Враћевшници
Сви који се у њој подвизају
У Рај Божји нек лако стизају
Благослови српске крстоносце
И све госте и све богомољце."

22.

Онда старац Рада загрлио
И много га пута цјеливао
Кано отац што цјелива сина
А кад дође часак за растанак
Рече старац Облачићу Раду
"Дођи Раде кроз неђељу дана
Кад зазвоне на вечерњу звона
Да погребеш грјешног Агатона."

23.

Кад је челник цркву осветио
Многи народ добро угостио
Оденуо многе сиротане
Нахранио гладна и убога
Хранио их неђељицу дана
А кад прошла неђељица дана
Он се диже у свету пештеру
С неколико свештених монаха
Нађе старца мртва на асури
На прсима прекрстио руке
Са дрвеним крстом у рукама
Сва пештера миром мирисала
Од старчева лица се сијала
Ту су старца часно сахранили
И над њиме сви се исплакали
А највише Облачићу Раде
Вако збори Раде кроз јецање:
"Авај оче како ћу без тебе
Докле тебе свече не познадох
Ја истину вјечну и не знадох
Ти си моје срце промјенио
И на прави пут ме упутио
Златним вјенцем Бог нека те вјенча
А ти онда Србима помажи
Трнов вјенац на земљи носити."

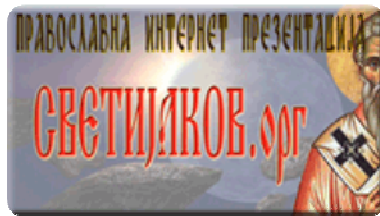
24.

Прослави се Облачићу Раде
Све од онда до данашњег дана
Прослави се светом Враћевшницом
Враћевшница болних врачевница
Враћевшница српска заставница
Враћевшница народна вјећница
Она грјешне на пут Божји враћа
Она стожер тешког србовања

Када Срби по удесу среће
Поновише Христово распеће
Крст носећи, појас за појасом
Напунише небо страдалцима
Увећаше небесну Србију.

25.

Бог да прости Облачића Рада
Ко га роди и што му се роди
Све због њега нека се посвети
Благо оном ко се вјером вида
И ко цркве своје роду зида
Том се име заборавит неће
Том се свјећа угасити неће.

храм светог апостола Јакова, брата Господњег; Дубока код Јагодине; тел/факс 035/267-160; интернет адреса
SVETIJAKOV.org